

ஈழநாடு

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20

திரு. உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

ஈழநாடு

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

உ

சிவமயம்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20
அதிவிராமபாண்டியர்

அருளிச்செய்த

சின்ன திருவாசகம் எனவழங்கும்

திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதிமூலம்,

சென்னைக் கவர்னர்மெண்டு கார்மல்பாடசாலைத்

தமிழ்ப் புலவராயிந்த

தி - க - சுப்பராயசெட்டியாரால்

தாம் இயற்றிய உரையோடு,

சென்னை ஆலை

ஆர். பி. பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சா-ஆ) ஆனி-மா. 1891

விலை அரை - ரூ.

பரமபதி துணை.

திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

பொலிவையுடைய திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய விறைவன்மேல் னாறு செய்யுளால் அந்தாதித் தொடையா யமைந்த னாலென ஐந்து சொல் னான்கு சந்தியாய் விரவித்தொக்க அன்மொழித்தொகை நிலைத்தொடராய் பதிற்றந்தாதி என்னும் பிரபந்தத்திற்குக் காரணக்குறியாய் வந்தது. திருபொலிவு, கருவை ஓர் திருப்பதி அது இடவாருபெயராய் ஐறைவன் மேனின்றது. பதிற்றுப்பத்து பப்பத்துச் செய்யுள் ஒவ்வொர் சந்தமாக வரும் னாறு செய்யுளின் மேல் பண்பாருபெயராய் நின்றது. அந்தாதி அந்தம் ஆதி எனப் பிரித்து ஒரு செய்யுளினின்றுதி மற்றொரு செய்யுளின் முதலில்வர அந்தாதித்துத் தொடுக்கப் படும் னாலென ஒருசொல்லாய்ப் பிரபந்தத்தின் மேனின்றன. திருக்கருவை உருபும் பயனுந்தொக்க இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர். கருவைப் பதிற்றுப்பத்து உருபும் பயனுந் தொக்க ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர். பதிற்றுப்பத்து பதிற்றாகிய பத்தென நிற்கவால் பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர். பதிற்றுப் பத்தந்தாதி உருபும் பயனுந் தொக்க மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர். பதிற்றுப்பத்து பத்தாகிய பத்தென விரிந்து னாறு என்னும் இலக்கத்தின்மேல் நின்றது. திரு என்பதை கருவைக்கு ஐயற்கையடையாக்கிக் கருவையி லெழுந்தருளிய ஐறைவன்மேல் னாறு செய்யுளால் அந்தாதித் தொடையா யமைந்த னாலென ஐந்து சொல் மூன்று சந்தியாய் னான்மேனின்ற தெனினு மமையும்.

இது பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுளாற் றொடுத்த காப்பியம் ஆகது சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுளாற் றொடுத்த னால்மேனின்றது. பதிற்றந்தாதி பத்துவென்பா, பத்துக் கலித்துறை பொருட்டன்மை தோன்ற அந்தாதித்துப் பாடுவது. பப்பத்தாகப் பலசந்த விருத்தங்கள் முதலிய செய்யுளின் பொருட்டன்மைதோன்ற னாறுசெய்யுளால் இடையிற் பாடும் புலவன் காரணப்பெயராகப் பெயர்தந்தமையால் பதிற்றுப் பத்தந்தாதியெனக் காரணவாக்கப் பெயராய் வழங்கி வருகின்றது.

காப்பு.

அறுசீர்க்கழிநெடில்விநுத்தம்,

ஆனகருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதிச் சொல்லலங்கன்முற்று
 ஓரானொருவாங்குள்ளிசைசரணமிசைச்சாதத்த
 தானவகுவிபொழித்தக்கைத்தறுகட்சிறகட்புகர்முகத்துத்
 உணவியென்பிறைகேட்டுக்குணஞ்சாத்தினடிநொழுவாய்

(இ-ள்.) ஆன—என்றுமுள்ள, கருவைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி—திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி யெனப் பெயர் வாய்ந்த, சொல் அலங்கல்—சொல்லாகிய மலரார்றெடுத்த மலைபை, மூற்று—திருமேனிமூற்று, ஞான உருவு ஆம்—ஞானவடிவாகிய, களாசன்—திருக்களா மரத்தின் கீழ் எழுந்தருளிய சிவபெருமானது, நளினம் சரணமிசை சாத்த—தாமரை மலர்போன்ற திருவடியின்மேல் சாத்த, தானம்—மதத்தை, அருவி—மலையாறுபோல, பொழி-சொரியும், தடகை—நீண்ட துதிக்கையையும், தறுகண் சிறுகண்—அஞ்சா மையையுடைய சிறிய திருக்கண்களையும், புகர்முகத்து—புள்ளிவாய்ந்த திருமுகத்தையும், சுனல்—வளைந்த, இளவெண்பிறை—இளமைவாய்ந்த வெள்ளிய பிறையை யொத்த, கோடு—கொட்பையுமுடைய, குணகுஞ்சரத்தின்—குணவிநாயகரது, அடிதொழுவாம்—திருவடியை வணங்குவாம்.

சிவபெருமானுக்குச் சாங்கம் உபாங்கமும் திருவருள் வடிவாதலால் மூற்றும் ஞானவடிவாங்கள வீசன் எனவும், எண்சாணுடம்புக்குந் தலையே பிரதான மாதலால் அத்தலத்தில் எழுந்தருளிய குணவிநாயகரைக் குணகுஞ்சரமெனவுங் கூறினர். நளினசரணம் இரண்டும் வடசொல்லாதலால் “இயல்பினும் விதியினும் நின்ற வுயர்முன்” என்ற கு-ஆல் வருமொழி முதல் வல்லெழுத்து மிகாது “இடைபுரிவடசொலின்” என்ற கு-ஆல் இயல்பாயிற்று. குணகுஞ்சரமென்பது மது. பிறைத்தொழிலாகு பெயராய்ச் சந்திரன்மேனி ந்றது. பிற பகுதி, அகரவீறு கெடுதல் சந்தி, ஐ புடைபெயர்ச்சி விசுதி.

நூல்.

சீரார் கமலச்சேவடியென் சிந்தையிருத்தியுனது திருப்
பேராயிரமுமெடுத்தோ திப்பெம்மான் கருவையெம்மான்
ஞராவமுதமுண்டவர் போலனந்தானந்தத்தகநெகிழ
வாராவின்பமறிவித்தாயறியேனிதற்கோர் வரலாமே.

(இ-ள்.) சீர் ஆர்—பொலிவடிமந்த, கமலம் சே அடி—தாமரைமலரை யொத்த வுனது திருவடியின்கீழ், என் சிந்தை இருத்தி—எனது மனம் நிலை பெறச்செய்து—உனது திருபேர் ஆயிரம் உம்—உனது ஆயிரம் திருநாமங்களை யும், எடுத்து ஓதி—எடுத்துக் கூறி, பெம்மான்—பெருமானே, கருவை எம் மான்—திருக்கருவையில் எழுந்தருளிய எமதிறைவனே, என்று—என்று துதித்து, ஆரா அமுதம்—தெவிட்டாத வமுதத்தை, உண்டவர்போல்—பருகினைவரைப்போல, அனந்த ஆனந்தத்து—அளவில்லாத பேரானந்தத்தால், அகம் நெகிழ—மனம் நெக்குவிட்டுருக, வாரா இன்பம்—பிறர்க்கமையாத அப்பேரின்பத்தை, அறிவித்தாய்—அடியேனுக்குத்தந்தருளினாய், இதற்கு—அவ்வருளின னுமதிக்கு, ஓர் வரலாறு—அடியேனிடத்து நிகழும் நற்செய்கையை, அறியேன் கணவிலமுறியேன், (இஃதோர் பெருவியப் பென்றபடி.)

அடியேனிடத்து அன்பு ஓர் நினையளவு மில்லாதிருக்கத் தேவரீர் இவ்வாறு செய்தது ஒரு பெருவியப் பென்பார் அறியேனிதற்கோர் வரலாமென்றார். ஆரா என்று கெட்ட எதிர் மறைப் பெயரொச்சம். ஆர் பகுதி, ஆஎதிர் மறை

மகர்மகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

விகுதி, அனைத்துநூலாயுதிகளெண்ணெயிலிய, உகரக்கேடு சந்தி, அ எச்ச விகுதி. (க)

ஆறக்காமக்கொடியகனலைவர்மூட்டவவலமன
 நீராய்வெந்துகிடப்பேனநின்ரூள்வழுத்தநினைவுதந்து
 மாறநேயத்திரவுபகன்மறவாதிருக்கவரமளித்தாய்
 சீரூடரவமுடித்தசடைக்கருவைவாழுஞ்செழுஞ்சுடரோ.

(இ-ள்.) ஆறாத—என்று மலியாத, காமம்கொடிய கனல்—காமமாகிய கொடிய கனலை, ஐவர் மூட்ட—மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் ஞானேந்திரியங்களைந்து மூட்ட, அவலம் மனம்—(அதனால்) வலிமையிழந்த எனது மனம், நீறு ஆய் வெந்துகிடப்பேனை—சாம்பலாய் வெந்து கிடக்கும் எனக்கு, நின் தாள் வழுத்த—உனது திருவடியைத் துதிக்க, நினைவுதந்து—எண்ணமருளி, மாறாத நேயத்து—மாறாத நேயமாகிய வுன்னை, இரவுபகல் மறவாது இருக்க—இரவிலும் பகலிலும் மறவாமலிருக்க, சீறு ஆடு அரவம்—சீறி ஆடும் பாம்பினை, முடித்த சடை—தரித்த சடையை யுடைய, கருவை வாழும்—திருக்கருவை யென்னும் திருப்பதியி லெழுந்தருளிய, செழும் சுடரோ—நிறைந்த வொளிப்பிழம்பா யுள்ளவனே, வரம் அளித்தாய்—வரந் தந்தருளினாய்.

அவிக்க அவியும் நெருப்பைப்போலாது உடலுள்ளவும் இருத்தலால் ஆற கொடிய கனல் எனவும், போகம் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றமென ஐந்து வகைப் படுதலால் ஐவர்மூட்ட எனவும், மனம் அவர் கள் வசப்பட்டொழுத லால் அவலமெனவும், அம்மனத்திற்கோர் செயலின்மையால் நீராய் வெந்து கிடப்பேனை எனவும், உன் திருவருளுணர்ந்த வந்தமையால் நின்றாள் வழுத்த நினைவுதந்தெனவும், அத்திருவருள்.மேலீட்டில் சிவஞானமேலிடுதலால் மாற நேயத்தெனவுங் கூறினார். ஐவொன்னுஞ்சொல் காமமென்னுங் குறிப்பால் இந் திரியங்களை யுணர்ந்தி நின்றலால் தொகைக் குறிப்புச்சொல். ஆய் செயவெ னெச்சத்திரியு. வழுத்த நிகழ்கால வினையெச்சம். வழுத்து பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அ எச்ச விகுதி. ஐ உருபு மயக்கம். (உ)

சுடரோவலியத்தடுத்தாண்டதுணையேபிறவித்தொடுகுழிவீ
 பூட்டரோயகலக்களாநீழலிருந்தகோவேயெம்பெருமா
 னுடலேயோம்பித்திரியுமெனையுன்னைநினைக்கப்பணித்தவருட்
 கடலேயுனையன்றொருதெய்வங்காணவழுத்தக்கடவேனே.

(இ-ள்.) சுடரோ—ஒளிப்பிழம்பாயுள்ளவனே, வலிய தடுத்து ஆண்ட— வலிய என்னைத் தடுத்து அடிமை கொண்ட, துணையே—எனக்கோருயிர்த் துணையே, பிறவிதொடுகுழி வீழ்—பிறவியென்னும் தோண்டப்பட்ட கடலில் வீழ்ந்து வருந்தும், இடரோ அகல—துன்பத்தை யகன்றாய், களாநீழல் இருந்த—களாமரத்தினிழந் கீழ் எழுந்தருளியிருந்த, கோவே—ஐறைவனே, எம்பெருமான்—எமது பெருமானே, உடலே ஓம் பிதிரியும் என்னை—உடம் பினையே ஒருபொருளாகப் பேணித்திரியு மறிவீனானாகிய என்னை, உன்னை நினைக்க—உன்னைச் சதாகாலமுங் கருத, பணித்த அருள் கடவே—ஏவிய கரு

ணைக் கடலே, உனை அன்று—உன்னையன்றி, ஒரு தெய்வம்—மற்றொருதெய்வத்தை, காண வழத்த—காணவும் துதிக்கவும், யான் கடவேனோ—யான் செய்யக் கடவேனோ,

சோமசூரியாக்கினிகளுக்கு ஒளிதரும் பேரொளியாதலால் சுடொன்றூர்களா வென்பது ஈறு குறுகிக்களவென வரும். “குறிய தன்னீழாக்குறுகலுமதனோடு கரமேற்றலும்” என்ற சூ-ஆல். பணித்த இறந்தகாலப் பெயரொச்சம் பணி பகுதி, வழத்த நிகழ்கால வினையெச்சம். வழத்து பகுதி, யான் கடவேனல்லன் என்னும் பொருண்மேனிற்றலால் ஓகாரம் எதிரீமறைப்பொருட்டு. காணக் கடவேன் வழத்தக் கடவேன் என நின்றலால் வியங்கோள் வினையும். அன்றி என்னும் வினையெச்சம் அன்று எனத் திரிந்தது “அன்றியின்றியென் வினையெஞ்சுகரம்” என்னும் சூ-ஆல். (க)

வேனிற்சிலவேடொடுகணைக்குடவிளங்குமகரிருளங்கவற்றும்
பானற்கொடியவிழிவலைக்கும்பற்றாய்வருந்தியனுதினமு
மீனத்துயரக்கடலமுந்துமெனையும்பொருளாவழமைகொண்ட
ஞானத்தருவேதமிழ்க்கருவைநம்பாபொதுவினடித்தோனே.

(இ-ள்.) வேனில் சிலவேள்—வேனிற் காலத்திற்குரிய கரும்பு வில்லையேந்திய மன்மதன், தொடுகணைக்கும்—எய்யும் அட்புக்கும், விளங்கும் மகளிர்—ஆபரணங்களால் விளங்கும் பெண்கள், உளம்கவற்றும்—மனத்தைக்கவலைப்படுத்தும், பானல்—நீலோற்பல மலரையொத்த, கொடிய விழிவலைக்கும்—கொடிய கண்களாகிய வலைக்கும், பற்று ஆய் வருந்தி—ஒருசார்பாய் வருந்தி, அனுதினமும்—எந்நாளும், ஈனம்—இழிவாகிய, துயரம் கடல்—துன்பமாகிய கடலில், அழுந்தும்என்னை உம்—அழுந்துகின்ற என்னையும், பொருளாக—ஒரு பொருளாகக் கருதி, அடிமைகொண்ட—ஆட்கொண்ட, ஞானத்து உருவே ஞானவடிவாயுள்ளவனே, தமிழ் கருவை நம்பா—தமிழ் வழங்கும் திருக்கருவையில் எழுந்தருளிய இறைவனே, பொதுவில் நடித்தோனே—சிற்ப்பையில் ஆனந்தக் கூத்துப் புரிபவனே, (நீயாட்கொண்டதற்கு ஓர் கைம்மாறு அறிந்திலன்.)

கவற்றும் நிகழ்கால வினைப்பெயரொச்சம். கவற்று பிறவினைப் பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, உம் எச்ச விசுதி. ஆக என்னும் வினையெச்சத்தின் ஈறு கெடுதல் “சாவ வென் மொழிவீற்றுபிர் மெய் சாதலும் விதி” என்ற சூத்திரத்தின் உபலக்கணத்தால். (ச)

நடித்தேன்பொய்க்குடெடுத்தவமேறன்னுள்கழியவிந்நாளிற்
படித்தேனுனதுதிருநாமம்பண்டைவினையின்பற்றறுத்தேன்
பிடித்தேன்பிறவிக்கடனீந்தப்பெரியபுணையாவுனதடியை
முடித்தேனுள்ளத்தெண்ணமெல்லாங்கருவைவாழுமுன்னோனே.

(இ-ள்.) கருவைவாரும் முன்னோனே—திருக்கருவையி லெழுந்தருளுள்ளவனே, பொய்க்கேடு எடுத்து—பொய்யாகிய இச்சாரத்தை பெடுத்த, நல்ல நாள் கழிய—நல்ல நாள்கள் வீணான்பட, அவமே—பயனில்லாதாக, நடித்தேன்—நடித்துத் திரிந்தேன், இந்நாளில் உனது திருநாமம்படித்

தேன்—இளமை கழிந்த இக்காலத்தில் உனது திருநாமங்களை யோதினேன், பண்டைவினை யின்பற்று அறுத்தேன் — (அதனால்) தொன்று தொட்டுள்ள சஞ்சித வினையின் சார்பினை யொழித்தேன், பிரலிக்கடல் நீந்த—பிறவியென்னும் கடலை நீந்திக் கடத்தற்கு, உனது அடியை—உனது திருவடியை, பெரிய புணையாபிடித்தேன் — பெரிய தெப்பமாகக் கைக்கொண்டனன், உள்ளத்து அண்ணம் எல்லாம் முடித்தேன்—என்மனக்கருத்தை எல்லாம் முடித்தனன்.

இளமைப் பருவமென்பார் நன்னாள் எனவும், அந்நாள் வீணாய்க் கழித்தனனென்பார் கழிய அவமே நடித்தேனெனவும், அந்நாள் கழிந்தமைக்கு வருந்துகின்றேனென்பார் இந்நாளெனவும் கூறினார். திருநாமத்தை ஓசைதலால் சஞ்சித வினை கழிதலும், சஞ்சித வினை கழிதலால் பிறப்பொழிதலும், ஒழிதலால் முத்தியடைதலும் உடைமையால் காரணமாலையணி. நடித்தேன் இறந்தகாலத் தன்மை யொருமை வினைமுற்று. நடி பகுதி. பிரமன் முதலியோர்க்கு முன்னோனாய் நிற்பவால் முன்னோனே எனவும் கூறினார். (இ)

முன்னின்பிறவித்தவப்பயனோமுமுதமறியாமுடனாவ
 னென்னக்கருத்திலெண்ணியோயாதோவறியேனிரவுபகல்
 கன்னற்பாகிற்கோற்றேனிற்கனியிற்கனிந்தகவிபாட
 வன்னத்தொகுதிவயற்கருவையாண்டானென்னையாண்டதுவே.

(இ-ள்.) இரவுபகல் கன்னல்பாகுஇல்—இரவிலும் பகலிலும் கருப்பம் பாகைப்போலவும், கோல் தேனில்—கொம்புத் தேனைப்போலவும், கனியில்—முக்கனியைப்போலவும், கனிந்த கவிபாட—சுவைகனிந்த பாடலைப்பாட, அன்னம் தொகுதி — அன்னக்கூட்டங்கள் வசிக்கும், வயல்—வயல்குழந்த, கருவை ஆண்டான்—கருவாபுரியாளி, என்னை ஆண்டது—என்னையடிமைகொண்டது, முன்னை பிறவித்தவப்பயனோ—முற்பிறவியிற்செய்த தவப்பயனோ, முமுதம் அறியாதமூடன்—சிறிதும் அறியாதமூடன், இவன் என்ன—இவனென்று, கருத்தில் எண்ணியோ—திருவுளத்திற் கருதியோ, யாதோ அறியேன்—யாது காரணமோ அறியேன்.

• ஓகாரம் ஐயப்பொருளன். இன் உருபு ஒப்புப்பொருட்டு. கனி வினை முதற் பொருளில் வந்த இகர விசுதி தொக்கு நின்ற தொழிற்பெயர். கனி பகுதி, யகரமெய் சந்தி, இ வினைமுதற் பொருளில்வந்த புடைபெயர்ச்சிவிசுதி, உணர்த்த உணரும் அறிவில்லானுக்கு உணர்த்தவல்லோன் இறைவனே ஆதலால் முமுதமறியாமுடனாவனென்னக் கருத்திலெண்ணியோ என்றார். (ஈ)

ஆண்டகுரவனுவானையல்லற்பிறவியறுப்பானை
 வேண்டும்பதவிதருவானவெளிவீட்டின்புமளிப்பானைத் [னைக்
 தாண்டல்செய்யாமணிவிளக்கைத்தொழில்முன்றியற்றுந்தொல்லோ
 காண்டற்கரியபெரொளியைக்கனாவினிழற்கீழ்க்கண்டேனே.

(இ-ள்.) ஆண்ட குரவனுவானை — அருட்கண்ணாழைமை கொண்ட ஞானசாரியருள்ளவனை, அல்லல் பிறவி அறப்பானை—துன்பத்தரும் பிறப்பினை வேரோடறுக்கின்றவனை, வேண்டும் பதவி தருவானை—அடியார் வேண்டும்பதவினைத் தருகின்றவனை, வெளிவீட்டு இன்பம் அளிப்பானை—மோட்ச

வின்பத்தைத் தருகின்றவனை, தூண்டல்செய்யா மணிவிளக்கை—தூண்டாத மாணிக்க நீபத்தை, தொழில் மூன்று இயற்றுந்தொல்லோனை—சிருஷ்டிமுதலிய முத்தொழிலையுஞ் செய்யும் பழையோனை, காண்டற்கு அரிய பேரொளியை—காணுதற்கரிய பெரிய ஒளிப்பிழம்பாயுள்ளவனை, களாவின் நிழற் கீழ் கண்டேன்—களாவினிழலின் கீழ்த் தரிசித்தேன். (எனக்குயாதுகுறையுளது.)

மாணிக்காட்டி மான்பிடித்தல்போல மானிடத்திருவுருக் கொண்டருளிப் பக்குவமான்மாக்களுக்கருளுதலால் ஆண்ட குரவனாவானை எனவும், ஆட்கொள்ளுதலாற் பிறப்பொழிதலில் அல்லற்பிறவி யறுப்பானை எனவும், பிறவியொழிதலால் சாலோக முதலிய பதங்களைத் தருதலில் வேண்டும் பதவி தருவானை எனவும், அது முடிந்தபின் முத்தியின்பற் தருதலால் வெளிவீட்டின்ப மளிப்பானை யெனவும், ஆன்மகோடிகளின் இச்சாளுனக் கிரியைகளின் மறைப்பைப் போக்கவல்ல வெளியாயென்று நின்றலால் தூண்டல் செய்யாமணிவிளக்கை எனவும், பிரமன் முதலியோர் போலாது முத்தொழிலும் ஒருங்கேயுடைமையால் தொழின்மூன்றியற்றுந் தொல்லோனை எனவும், சோம சூரியாக்கினிகளுக்கு ஒளியைத்தரும் பேரொளியாதலால் காண்டற்கரிய பேரொளியை எனவுந் கூறினார். தூண்டல் செய்யா ஒருசொன்னீர்மையன. ஆண்ட குரவனாவானை என்பது முதல் வெளிவீட்டின்ப மளிப்பானை என்பது காரும் ஒன்றற் கொன்று காரணமாய் நின்றலால் காரண மாலையணி. யாது குறையுளது என எழுவாயும் பயனிலையும் அவாய் நிலையான் வந்தன. (எ)

கண்டகண்கள் புனல்பாயக்களிப்பாயுள்ளங்கரையழிய
விண்டமொழியினுக்குழறவிம்மிமேனிமயிர் பொடிப்ப
பண்டைவசம்போய்ப்பரவசமாய்ப்பரமானந்தத்தெளிநறவ
முண்டிதெவிட்டாவருள் புரிந்தான் கருவைவாழுமுரவோனே.

(இ-ள்.) கருவை வாழும் உரவோன்—திருக்கருவைப் பதியோன், கண்டகண்கள் புனல்பாய—தெரிசித்த கண்கள் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சிந்தவும், களிப்பு ஆய் உள்ளம் கரை அழிய—ஆனந்தக் களிப்பிலமுந்தி மனம்வரம்பிகந் தோடவும், விண்டமொழியின்—துதிக்கு மொழியோடு, நாகுழற—நாதமூறவும், மேனி விம்மி மயிர் பொடிப்ப — மேனி பூரித்துப் புளகரும்பவும், பண்டைவசம்போய்—முன்னுள்ளதன் வசம்போய், பரவசம் ஆய்—பரவசப்பட்டு, பரமானந்தம்—சிவானந்தமாகியு—தெளிநறவம்உண்டு—தெளிந்த நறவினைவாய் மடுத்தி, தெவிட்டாது — தெவிட்டாதிருக்க, அருள்புரிந்தான்—திருவருள் செய்தான்.

பரமானந்த மதுவைப்பருகுதலால் மீ தூர்ந்தகளிப்பை, களிப்பெனவும், கள்ளுண்டு களித்தவன் அக்களிப்பிலமுந்துதலால் ஆய் எனவும், கள்ளுண்டு களித்தவன் மனம்வரம்புகடந்துடத்தலால் உள்ளங்கரையழிய எனவும், கள்ளுண்டு களித்தவன் பேசும்போது நாக்குமுறுதல்போலக் குமுறுதலால் நாக்குமுற எனவும், மதுப்பருகினோன் தன்வசம்ற்று அதன்வசப்படுதல்போலச் சிவானந்தத்தேன் பருகினோர் தம்வசம்வந்து பாத்தின் வசப்பட்டு நின்றலால் பண்டை வசம்

பாட்டாற் கைகடும் பதவிதீனையும்; பதம் கடந்த உண்மை பொருள் உம்—அப் பதவிதீனைக் கடந்து நின்றமுத்தியும், அறியேன—சிறிது மறியாத என்னை, இன்று உன் அடியார் உட்கட—இப்போது உன்னடியாரோடு கூடிவாழ, எண்ணம் புரிந்த இனிய அருள்—தேவரீர் திருவுளத் தமைத்தருளிய திருவருள், நன்று நன்று—நன்றாயிருந்தது நன்றாயிருந்தது.

நின்ற, நிலைத்த என்றபெயொச்சத்தின் நின்ற மகர தகர விடைநிலைகள் நிகழ்காலத்தின்மேலும் எதிர்காலத்தின்மேலும் நிற்கல் “மவ்வொடு கர வும்மை என்னுஞ் கு-இல் ஈக்கே என்ற யிகையால்” உன் நின் என்பதன் மருட. எண்ணம் புரிந்த ஒருசொன்னீர்மைய. நன்று நன்று வியப்புப் பொருளில் வந்த அடுக்குத்தொடர், உம்பர் உவ்விடம் இது இடவாகுபெயராய்த் தேவர்கள் மேனின்றது. (30)

எழுசீர்க்கழநெடில்விநுத்தம்.

நாயகன் முகுந்தன் சததளப்பொகுட்டின முகனென்னவீற்றிருக்குந் தாயவன் கருவைக்களாநிழலமர்ந்தோன் றுணையடிப்புகழினைவழுத்தி மாயிருளுலமெடுத்தெடுத்தேத்தவரம்பெறுமதூநாவலர்கள் சேயிருவிசும்பிற்கற்பகரீழற்செல்வமும்வேண்டுவதிலையே.

(இ-ள்.) நாயகன்—இறைவனாகிய உருத்திரனும், முகுந்தன்—திருமாலும், சததளம் பொகுட்டின் நான்முகன்—நூறுதளங்கையுடைய தாமரைப் பொருட்டில் வசிக்கும் பிரமனும் என்று கூற, வீற்றிருக்கும் தாயவன்—சிகரின் நியிருக்குஞ் விசுத்ததேகமுடையவனாகிய, களாநிழல் அமர்ந்தோன்—திருக்களா நிழலின்கண். எழுந்தருளியிருக்கின்ற இறைவனது, துணையடி புகழினை—இரண்டு திருவடிப்புகழ்ச்சியை, வழுத்தி—அடுத்துத் துதித்து, மா இரு ஞாலம்—பெரிய நிலவுலகினுள்ளோர், எடுத்து எடுத்து ஏத்த—எடுத்துப்பெற்ற, வரம் பெறும்—வரம் பெற்ற, மதூநாவலர்கள்—இனியகவிதொடுக்கும் நாவல்லோர், சேய் இருவிசும்பில்—யிகவும் உயர்ந்த விண்ணுலகில், கற்பகரீழல் செல்வம் உம்—கற்பக நிழலில் வசிக்கும் இந்நிரசெல்வத்தையும், வேண்டுவது இலை—வேண்டார்.

சிருஷ்டி திதி சங்கராபென்னு முத்தொழில்களையும் ஆன்மாக்களுய்தற் பொருட்டு நடத்தத் திரிமூர்த்திகளாய்த் தனது கிரியாதியின் தன்மர்த்தோன்ற நின்றனென்பது தோன்றத் தனது எண் குணங்களில் ஒன்றாகிய தாயவன் என லும், அவனது புகழ்ச்சியைத் துதித்து வரம் பெற்று அவனது திருவடிக்கலைப் பினை விரும்புவோர் திருமால் முதலிய பதங்களை வேண்டாரென்பது தோன்ற இச்சத்த கழிவிய எச்சவும்மை தத்து கற்பகரீழல் செல்வமும் வேண்டுவதிலை இது எனவந்தியினார். ஏத்த என்னும் வினையெச்சம் வரம்பெறும் என்றும் பெறும்பொருளைத் தோன்றி முடிதவால் அத இடையிடுவரல் எடுத்தெடுத்த வியப்புப் பொருளில் வந்த அடுக்குத்தொடர் ஏத்த நிகழ்கல் வினையெச்சம். ஏத்த பகுதியிடுவரல் என்றும் உரிச்சொல்வெய்த் வகையு ம்படுமெய் பெறுத யத்துத்தொற்றம் பெறுதல் “இவ யரிவ தெரின்” என்ற கு-ஆல். (31)

உ. சேஷநாமாயை நமஸ்கரித்தல். ம. 20.
அடையாறு, சேனை-20.

வேண்டுவதொன்றுதமியனெப்பிறப்பும்வெந்தழனரகிடைவிழினும்
 காண்டகுசிறப்பினரம்பையர்குழக்கற்பகநீழல்வைகிடினும்
 தூண்டகுசுடரோகளாநிழலமர்ந்தசோதியேகருவைநாயகனே
 யாண்டகாய்நினதுதிருவடிக்கமலத்தன்பெனுமழிவிலாப்பொருளே.

(இ-ள்.) தமியன் எப்பிறப்பும் — ஓர் பற்றுக்கோடில்லாத அடியேன்
 எந்தச் சன்னமெடுக்கினும், வேண்டுவது ஒன்று— வேண்டுவதொன்றுளது,
 (அது யாதென்னில்) வெம் தழல் நரகு இடை விழின் உம் — கொடிய
 தீயமைந்த நரகத்தில் விழுந்தாலும், காண் தகு சிறப்பின்—கண்டு மகிழ்ந்
 திறப்பு வாய்ந்த, அரம்பையர் குழ—தெய்வப் பெண்கள் சூழ்ந்து நிற்க, கற்பக
 நீழல் வைகிடின் உம் — கற்பகநீழற் கீழிருந்து அரசசெய்யினும், தூண்ட
 குசுடரோ—தூண்டுந் தீபம்போலு மலவிருளையோட்டும் ஒளியே, களாநிழல்
 அமர்ந்த சோதியே—களாமரத்தின் கீழெழுந்தருளிய சந்திர சூரியரொளி
 வாய்ந்தவனே, கருவை நாயகனே—திருக்கருவையில் எழுந்தருளிய இறை
 வனே, ஆண்டகாய்—அயன்முதலிய தேவர்களுக்குள் ஆண்டன்மையையுடை
 பவனே, நினது திருவடி கமலத்து—உனது திருவடித்தாமமாயின் கீழ், அன்பு
 ான்னும் அழிவு இல்லாதபொருள் — வைக்கும் அன்பென்று சொல்லப்பட்ட
 அழிவில்லாத பொருளையே.

அவரவர் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப அவரவருள்ளத்தில் தீபம்போலும் சந்திரன்
 போலும் விளங்குதலால் தூண்டகுசுடரோ, களாநிழலமர்ந்த சோதியே என
 வும், அன்பேசிவமாதலால் அழிவிலாப்பொருளே எனவும், நரகிடை விழினும்,
 கற்பகநீழல் வைகிடினும் அவ்வன்பே எப்பிறப்பும் வேண்டுவதொன்று நென்ற
 மயால் சாக்கிராதிதநிலையெனவும் புலப்படுத்தல்காண்க. தமியன்தன்மை ஒரு
 மம்பெயர்ச்சொல். தமி பகுதி, யகரமெய்சந்தி, அன் தன்மை ஒருமை விசுதி.
 ஆண்டகை ஆண்டகாய் விளிவேற்றுமை. (கஉ)

அழிவிலாப்பொருளேபழமறைக்கொழுந்தேயலையெறியமுதவாரிதியே
 யொழிவிலாதருளுங்கற்பகக்கனியேயொப்பனைமைப்பாரந்தெறிக்கும்
 விழியினாலுருகுவொருபுறமளித்தவிமலனே கருவையம்பரனே
 யிழிவிலாப்புணையாம்பிறவியங்கடனின் நேறநான் பெற்றதுன்பதமே.

(இ-ள்.) அழிவு இல்லாத பொருளே—எக்காலத்தும் அழிதவில்லாத
 பொருளாயுள்ளவனே, பழமறைக்கொழுந்தே—தொன்று தொட்டுள்ள வேத
 மென்னும் வித்தினின்றெழுந்த கொழுந்தே, அலை எறி அமுதவாரிதியே—அடி
 யாருளத்தில் அலைவீசிப் பாரந்த பேராணந்தமென்னும் அமுதசாகரமே, ஒழிவு
 இலாது அருளும் கற்பகம் கனியே — என்று நீங்காது சரணடைந்தோர்க்கு
 உண்ணியவயற்றைத் தந்தருளும் கற்பகக்கனிபோல்பவனே, ஒப்பனை—ஒப்பனை
 மென்னும் உமையம்மையாரது, மை பார்து எறிக்கும்விழியின் ஆல்—மைபரவி
 யிளங்கும் கடைக்கட் பார்வையால், உருக ஒருபுறம் அளித்த விமலனே—திரு
 புளமுருக வாமபாகத்தை யளித்தருளிய விமலனே, கருவை அம்பரனே—திருக்
 ருவையி லெழுந்தருளிய இறைவனே, இழிவு இல்லாமல்—மீளவும் ஆமுத
 வில்லாமல், பிறவிக்கடல் நின்று ஏற — பிறவியாகிய கடலினின்றும் நான்

கனாயேற, புணையாக பெற்றது—அடியேன் செப்பீமீகப் பெற்றது, உன்பதமே—உனது திருவடியையே (யான் என்ன குறையுளென்என்றபடி.)

ஆக என்னும் உடன்பாட்டினெச்சத்தினீறும், இல்லாமல் என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சத்தினீறும் தொக்கன. பழமறைக்கொழுந்தே, அலையெறிய முதவாரிதியே, ஒழிவிலாதருளுங் கற்பகக் கனியே சிறப்புருவகவணி. மக்கள் நோய்தீர்தற் பொருட்டுத் தாய்பத்தியமிருத்தல்போல ஆன்மாக்கள் மலநோய்தீர்ப்போகதுகர்தற் பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டன னென்பார் வழியினு லுருகவொரு புறமளித்த எனவும், தனக்கெனவோர் பற்றிலனென்பார் விமலனெனவுங் கூறினார். (2௩)

உன்பதமேத்தித்துன்பவேறுக்கவுலகினிற்றிருவுடன்வாழு மன்பதைக்கெல்லாமெய்திடுந்தரமோவலியவந்தெனைத்தடுத்தாண்டுள் ளன்புவந்தொருவரறிந்திடாவறிவுவறிவுறுத்தருளிணையதற்கு முன்பெதுபுரிந்தேன்கருவையம்பதிவாழ்முதல்வனே முக்கண்வானவனே.

(இ-ள்.) கருவை அம்பதிவாழ் முதல்வனே—திருக்கருவை யென்னும் திருப்பதியில் வாழும் முதல்வனே, முக்கண் வானவனே—மூன்று கண்களையுடைய தேவனே, உன்பதம் ஏத்தி—உனது திருவடியைத் துதித்து, துன்பவோர் அறுக்க—பிறலித் துன்பத்தை வேரோடறுக்க, உலகினில் திருவுடன் வாழும்—உலகத்தில் செல்வத்தோடு வாழும், மன்பதைக்கு எல்லாம் எய்திடும் தரமோ—மக்கட்பரப்புக்கெல்லாம் வாய்க்குந் தரமோ, என்னை—அவ்வுயிர்களுள் ஒருவனாகிய என்னை, வலியவந்து தடுத்தது ஆண்டு—தானே வலியவந்து தடுத்தடிமைகொண்டு, உள் அன்புவந்து—என்னுள்ளத்தில் அன்பு முனைக்க, ஒருவர் அறிந்திடாத அறிவு உம்—ஒருவரைப் பகைவர் அயலினர் நட்பினொன்று பகுத்தறியாத மெய் யுணர்ச்சியையும், அறிவுறுத்தருளிணை—அறிவுறுத் தருளினாய், அதற்கு—அச்செயலுக்கு, முன்பு எதுபுரிந்தேன்—முன்புயாது வழிபாடுசெய்தேன். (நானறியேனென்றபடி.)

திரு என்றது மணி பொன் நெல்முதலிய வற்றை. மக்களுள்யானொருவனுயிருக்க என்னை வலியவந்து தடுத்தாட் கொண்டது என்றமல்ல வென்பது தோன்ற எய்திடுந்தரமோ என்றும், அதன்மேல் உள்ளன்பும், இவர் உறவினர், இவர் பகைஞர், இவர் நட்பினர் எனப் பகுத்தறியாத சமத்துவமும் வருகை ஆட்கொண்டதனால் என்பது தோன்ற அறிவுறுத்தினை என்றும், அவ்வுருளுதற்குத்தான் செய்தவழிபாடு இன்னதென்பது புலப்படாமையேதோன்ற அதற்குமுன் பெது புரிந்தேன் என்றும் கூறினார். வழிபாட்டால் உள்ளன்பும், சமத்துவமுந் தோன்றதலும், இவற்றால் சிவபெருமான்வந்து ஆட்கொள்ளுதலுங் காரியமாதலால் காரணமாலையணி, வந்துசெய்வெனெச்சத்திரிபு. (4௪)

வானெரியறல்கான்மண்ணெண்ப்பகுத்துவரும்பெரும்பூதமோரைந்து.

மானமுக்குணமுக்கரணமோர்நான்குமனைத்துமாயாதியீறின்றி.

பூனுறையுடலுக்குயிருமாயுயிருக்குணர்வுமாயொன்றினுந்தோயா ஞானநாயகனே கருவையம்புரணேநானறிந்துகாக்குமாறெவனே.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உதிரைக்கருவிநாயத்திற் தூல்பத்தகம்பதி.

கக

(இ-ள்.) **அடைவாய, சேன்னை-20.**

வான் எரி அறலகால் மண் என்ன பகுத்து— ஆகாயமெனவும் தீ எனவும் நீரெனவும் காற்றெனவும் மண்ணெனவும் பகுக்கப்பட்டு, வரும் பெரும்பூதம் ஓரைந்தும்—வாராநின்ற பெரிய பூதங்களைந்தும், ஆன முக்குணமும்—அமைந்த முக்குணங்களும், கரணம் ஓர் நான்கும்—அந்தக் கரணங்கள் நான்கும், அனைத்தும் ஆய்—இவைமுதலிய யாவுமாய், ஆகி ஈறு இன்றி—தனக்கோர் முதலும் ஈறு மில்லாமல், ஊன் உறை உடலுக்கு உயிரும் ஆய்—தசையால் நிலைபெற்ற வுடம்புக்கோருயிருமாய், உயிருக்கு உணர்வும் ஆய்—அவ்வுயிருக்கோருணர்ச்சியுமாய், ஒன்றின் உம் தோயாத—உடனாய்நின்ற அப்பொருள்களொன்றினுந் தோய்வின்றி நின்ற, ஞானநாயகனே—ஞானவடிவாகிய இறைவனே, கருவையம்பரனே—திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய பெருமானே, நான் அறிந்து உரைக்கும் ஆறு எவன்—நான் உன்னை உணர்ந்து துதிக்கும் வகை எவ்வாறு. (அறியேனென்றபடி.)

ஒன்றினுந் தோயாது சயம்பிரகாசமாய் நிற்குஞ் சிவமென்பது தோன்ற ஒன்றினுந்தோயாத ஞானநாயகனே எனவும், உயிர்களின்வழி நிற்குஞ் சத்தி என்பது தோன்ற அனைத்துமாய் உயிருமாய் உணர்வுமாய் எனவும், இவ்வாறு இருவகைப் பட்டுநின்றலால் உன்னை எவ்வாறு உணர்ந்து துதிப்பெனப்பது தோன்ற நானறிந் துரைக்குமாறெவனெனவுங் கூறினார். (கரு)

எவனுயிர்க்குயிராயெள்ளுமெண்ணெயும்போலெங்கணுமிடையறாநின்ற னெவனனைத் துலகுமீன்றுகாத்தழிக்கவிறைமைசால்முவுருவெடுத்தோனெவன் முதலிடையீ நின்றியெஞ்ஞான் றுமீ நிலாமறைமுடியிருப்பா னவனெனைப்புரக்கத்திருக்களாநீழலமர்ந்தருள் புரிந்தகாரணனே.

(இ-ள்.) உயிர்க்கு உயிராய்—உயிர்களுக்கோருயிராய், எள் உம் எண்ணெய் உம் போல்—எள்ளும், அவ் வெள்ளில் விரவிய எண்ணெயும்போல, எங்கண் உம் இடையறாமல் நின்றான் எவன்—எவ்விடத்தும் இடையறாமல் நின்றவன் எவன், அனைத்து உலகு உம்—எல்லா வுலகத்தையும், ஈன்று காத்து அழிக்க—தந்து பாதுகாத்துப் போக்க, இறைமை சால்—தலைமையமைந்த, மூ உரு எடுத்தோன் எவன்—பிரமன் முதலிய மூன்று திருவுருவங்களையுங் கொண்டருளினவன் எவன், முதல் இடை ஈறு இன்றி—தனக்கோர்முதலும் இடையும் இறுதியுமில்லாமல், எ ஞான்றும்—எந்நாளும், ஈறு இல்லாத மறைமுடி இருப்பான் எவன்—இறுதியில்லாத வேதசிரசில் இருப்பவன் எவன், அவன்—அவனே, என்னை புரக்க—என்னைப்பாதுகாக்க, திருக்களாநீழல் அமர்ந்தருள் புரிந்த—அழகிய களாநீழலில் அமர்ந்தருளிய, காரணன்—காரணனாவான்.

அவன் எழுவாய். காரணன் பயனிலை. தைலம் எள்ளின் உள்ளும் புறம்பும் இருத்தல்போல எப்பொருளினுள்ளும் புறம்புமிடையறாது நின்றலால் எள்ளுமெண்ணெயும்போல் எங்கணுமிடையறா நின்றான் என்றார். இடையறாமல் என்னும் எதிர்மறை வினைஎச்சம் இடையறா என ஈறு தொக்குநின்றது.

காரணமேதென்றறிகிலேன்றமியேன்கற்றலமனத்தினைக்ககாத்து
வாரணி முலையாளொப்பனையோடுமழவிடைமேலெழுந்தருளி

நாரணனறியாத் திருவுருக்காட்டி நல்லருள் சுரந்து வாழ்வித்தான்
பூரணன் கருவைக்களாநிழலமர்ந்த புண்ணியன் விண்ணவர்க்கினையே.

(இ-ள்.) பூரணன் — எங்கும் நிறைந்தவனும், கருவை களா நிழல் அமர்ந்த—திருக்கருவையில் களாமரத்தினிழவில் எழுந்தருளிய, புண்ணியன்-புண்ணியனும், விண்ணவர்க்கு இறை—அபன் முதலிய தேவர்களுக்கு இறை வனுமாகிய பெருமான், தமிழேன் — தனியேனது, கல்தலம் மனத்தினை—கற் பாறையையொத்த கடினமாகிய என் மனத்தை, கரைத்து — மெழுகுபோல் இளகச் செய்து, வார் அணி முலையாள் ஒப்பனை ஓடும்—கச்சணிந்த தனத்தை யுடைய உமையம்மையோடு, மழ விடை மேல் எழுந்தருளி—இளமை தங்கிய இடப லூர் திமே லெழுந்தருளி, நாரணன் அறியாத திருவுருக்காட்டி—திருமாலா லறியப்படாத திருவுருவத்தைக் காட்டி, நல் அருள் சுரந்து வாழ்வித்தான்— நல்ல திருவருள் செய்து வாழ்வித்தனன், (அதற்கு) காரணம் ஏது என்று அறிகிலேன்—என்னிடத்திலுள்ள காரணம் யாதென்று சிறிது மறியேன்.

கரைத்து இறந்தகாலப் பிரவினை வினைஎச்சம். கரை பகுதி, தன்வினை யில் மெல் லொற்றுமிருந்து கரைத்து எனவரும். நாரணன் நீரில் வசிப்போ னென்னும் பொருண்மே னிற்றலால் காரணப் பெயர். (கௌ)

விண்ணவர் மகுடகோடி வீழ்ந்திறைஞ்சும் வீராமலர்ச் சேவடிமிசையே யுண்ணிறைகாதலன் புந்நிறுருகவுலையிடுமெழுகெனவுருகிக் கண்ணினீர்வாரக்கருவையம்பரனேகடவுளேயென்றெடுத்தேத்தப் புண்ணியம்புரிந்தேனிப்பெரும்பேறுபூதலத்தெவர் பெறுவாரே.

(இ-ள்.) மகுடகோடி விண்ணவர் — கிரீடங்களை யணிந்த அளவிறந்த தேவர்கள், வீழ்ந்து இறைஞ்சு உம்—தண்டாகாரமாகவீழ்ந்து வணங்கும், விவா மலர் சேவடி மிசை — வாசமிக்க தாமரைமலையொத்த செவந்த திருவடி யின் மேல், உள்—எனதுள்ளமானது, நிறை காதல் அன்பு — நிறைந்த ஆசை யோடும் அன்போடும், நின்று உருக — நிலைபெற்று இளக, உலை இடுமெழுகு என்ன உருகி—கொல்லுலைபிற் காட்ச்சிய மெழுகைப்போல உருகுதலால், கண் ணில் நீர் வார—கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பஞ்சிந்தவும், கருவை பரனே— திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய பெருமானே, கடவுளே என்று எடுத்து ஏத்த— எல்லாப் பொருளையுங் கடந்து நின்றவனே என்று எனது நாத்துதிக்க வும், புண்ணியம் புரிந்தேன்—புண்ணியஞ்செய்தேன், இ பெரும்பேறு—இந்தப் பெரிய பயனை, பூதலத்து — நிலவுலகத்தில், பெறுவார் எவர்—அடைவார் எவர், (யானறியேனென்றபடி.)

கருவையம்பரனே அம் சாரியை. உருகி காரணப் பொருளில்வந்த இறந்த காலவினை எச்சம். உருகு பகுதி. மன முருகுதலால் கண்ணீர் வாரலும் நாத்து தித்தலும் நிகழ்தலால் இது காரண மாலையணி. கடவுள் தொழிலாகுபெயராய் இறைவன்மேனின்றது. கட பகுதி, வகரமெய் சந்தி, உள் புடைபெயர்ச்சி விசுதி. (கௌ)

பெறுவதுசினது திருவடிக்கமலம்பேசுவதுன்றிருநாம

முறுவதுசினது திருவுருவெளியாமுணர்வதுன்னருளலாதுண்டோ

மறுவறுசிறப்பின்மாசிலாமணியேவரதனேசிவபெருமானே
குறுமுனிபரவக்களாநிழலமர்ந்தகொடிமதிற்கருவையாதிபனே.

(இ-ள்.) மறுவு அறு சிறப்பின்—சூற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய, மாசு இல்லாத மணியே—கழுவிய மாணிக்கமே, வரதனே—அடியார்களுக்கு வேண்டியாங்குக்கொடுப்பவனே, சிவபெருமானே—சிவபிரானே, குறுமுனி பரவ—அகதயன் வணங்க, களாநிழல் அமர்ந்த — திருக்களா நிழலிற்கீழ் மெழுகத்தருளிய, கொடி மதில் — கொடி. கட்டிய மதில் சூழ்ந்த, கருவை ஆதிபனே — திருக்கருவைப்பதியில் வாழும் இறைவனே, பெறுவது — அடியேன் பெறக்கடவது, நினை திருவடிக்கமலம்—உனது திருவடியாகிய தாமரையையே, பேசுவது—நான் பேசக்கடவது—உன் திருநாமம்—உனது திருநாமத்தையே, உறுவது—நான் அடையக்கடவது, நினை திருவுருவெளி ஆம்—உனது திருவுருவாகிய சிதா காசத்தையே, உணர்வது — யானறியக்கடவது, உன் அருள் — உனது திருவருளையே, அல்லாது உண்டோ — இவை யல்லாது வேறுண்டா, (இல்லை என்றபடி.)

அம் அசை நிலை இடைச்சொல். ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டு. பெறுவது வியங்கோள் வினைமுற்று. பெறு பகுதி, வகரமெய் சந்தி, அசாரியை, துவியங்கோள் விசுதி. பேசுவது, உறுவது, உணர்வது என்பவையும் அது. தவ்விசுதி வியங்கோட் பொருளில் வருதல். “ஆறுவதுசினம்” என்பதனாலுணர்க.

ஆதவன்மதிபாரனல்வெளிபுனல்காலருமறையெச்சனென்றெட்டுப்
பேதமாமுருவாயருவமாய்நிறைந்தபெற்றியாலுற்றுநானுன்னை
யேதினாலுணர்வேனுணருமாறருளாயினிலாப் பசுங்கொழுந்தணிந்த
சோதியேகருவையொப்பனைகளைபத்திணைமுலைதழுவுகாதலனே.

(இ-ள்.) இள நிலா பசும் கொழுந்து அணிந்த — இளஞ்சந்திரனை யணிந்த, சோதியே—பிரகாச வடிவாயுள்ளவனே, கருவை ஒப்பனை—திருக்கருவைப் பதியிலெழுந்தருளிய உமையம்மையின், களைபம் துணை முலை தழுவுகாதலனே—கூட்டுவர்க்கத்தையணிந்த இரண்டு தனங்களையும் தழுவும் இறைவனே, ஆதவன் மதி—சூரியனுஞ் சந்திரனும், பார் அனல் வெளி புனல் கால்—பிருதிவியும் தீயும் ஆகாயமும் அப்புவும் வாயுவும், அருமறை எச்சன் என்ற—அரிய வேதங்கள் கூறும் ஆன்மாவென்று சொல்லப்பட்ட எட்டுவகைப்பட்ட திருவுருவமாகியும், அருவமாய் நிறைந்த பெற்றி ஆல்—அருவமாகியும் நீநிறைந்துள்ள தன்மையால், நான் உற்று உன்னை—நானடைந்துன்னை, ஏதினால் உணர்வேன்—யாது காரணங்கொண்டு உன்னையறிந்து வணங்குவேன், உணரும் ஆறு அருளாய்—நான் அறியும் வண்ணம் அருள்செய்வாய்.

இந்திரிய முதலிய தத்துவங்களுக்கு ஆன்மா சேஷித்து நின்றலால் ஆன்மாவை எச்சனென்றார். கண்களுக்குப் புலப்படும் என்வகைப்பட்ட திருவுருவமும், கண்களுக்குப் புலப்படாத அருவமும் இறைவனுடைமையால் இறைவனை எவ்வாறுணர்ந்து வணங்குவே னென்பார் உன்னை ஏதினாலுணர்வேன்

எனவும், ஆன்மாக்களுக்குப் பாகம் வருவித்தம்பொருட்டுத் திருவருளோடு கலர் தவனென்பார். ஒப்பனைகள் பத்துணைமுலை தழுவுகாதவனெனவுந் கூறினார்.

அறுசீர்க்கழ்நெடில்விருத்தம்.

காதலுற்றிடமனநிலைபெற்றிடக்கனிந்திடக்களிகூரப்
போதமுற்றிடயானெனதென்றிடம்புலைச்செருக்கறமாற
நாதன்முத்தமிழ்க்கருவையம்பரனெனநாத்தழும்புறவோதி
யோதிமற்றுநான்பெற்றதையிற்றெனவுரைத்திடமுடியாதே.

(இ-ள்.) காதல் உற்றிட—அன்பு மீதாரவும், மனம் நிலை பெற்றிட— (அதனால்) எனது மனம் திருவருள் நிலையினிற்கவும், கனிந்திட — (அதனால்) அம்மனங் களியவும், களிகூர — (அக்களிவால்) ஆனந்தக் களிப்புக்கையிகவும், போதம் உற்றிட—அக்களிப்பால் சிவஞானங் கைகூடவும், யான் எனது என்றிடம்—(அச்சிவஞானத்தால்) யானெனசென்றகங்கரிக்கும், புலை செருக்கு அறமாற— கீழ்மையான ஆணவ மலச் செருக்கு மிகவுந்தேயவும், நாதன்— இறைவனே, முத்தமிழ் கருவையம் பரன் என்ன — இயலிசை நாடகமென்று முத்தழ் வழங்குந் திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய பரனே என்று, நாதழும்பு உற ஓதி ஓதி—நாதழும்பேறத் துதித்துத்துதித்து, நான் பெற்றது ஐ—நான் பெற்றப் பயனை, இற்று என்ன உரைத்திட முடியாது, இத்தன்மைத்தென்று நானெடுத்தலுக் கூற, முடியாது—வரையறைப்படாது.

நான் பெற்ற பலன் பெரிதென்பார் பெற்றது இற்றென உரைத்திட முடியாது என்றார். யான் எனது என்றது அகப்பற்று புறப்பற்று என்னு மிரண்டனையும், ஓதி ஓதி உவகைப்பொருளில்வந்த அடுக்குத்தொடர். இற்றுபண்பு குறித்து வந்த இடைச்சொல் லடியாகப் பிறந்த ஒன்றன்பால் படர்க்கைக் குறிப்பு வினை முற்று. இசுட்டிடைச்சொற் பகுதி. நகரமெய் சந்தி, று ஒன்றன்பால் விகுதி. காதலுற்றிட என்பது முதல் செருக்கறமாற என்பதுகாறும் ஒன்றற்கொன்று காரணமாய் நின்றலால் காரணமாலையணி. (உக)

முடிகடந்ததுககனகோளகைநெடுமுகட்டினுக்கட்பாலு
மடிகடந்ததுபாதலமேழினுக்கட்புறத்தனலோடுந்
துடிகடந்தகைகடந்தனதிகந்தமாரொழல்புகழ்க்களாவீசன்
பொடிகடந்தபான்மேனியன்றிருநடம்புகலுதற்கெளிதாடோ.

(இ-ள்.) ககனகோளகை நெடுமுகட்டினுக்கு அப்பாலும்—அண்ட வட்டத்தினெடிய சிகரத்திற்கு அப்புறத்தும், முடிகடந்தது—திருமுடிகடந்தது, பாதலம் ஏழினுக்கு அ புறத்து—பாதலவுலகம் ஏழினுக்கப்பால், அடிகடந்தது— திருவடி சென்றது, திகந்தம்—திக்கந்தத்தில், அனல் ஓடி உம் துடிகள் தந்த கை கடந்தன—யாகாணியோடும் உடுக்கையணிந்த திருக்கரம் சென்றன, (ஆதலால்) தொல்புகழ் களா ஈசன்—தொன்றுதொட்டுள்ள புகழ்வாய்ந்த திருக்களாநீழலில் எழுந்தருளிய வீசனும், பொடிகடந்தபால் மேனியன்—வீழ்நி யையணிதலால் வெள்ளிய திருமேனியையுடையனுமாகிய இறைவனது, திருநடம்புகலுதற்கு எளிது ஆம் ஓ-அவனது திருநடனத்தின் பெருமையை பெடுத்குக் கூறுதற்கு நம்மா லெளிதாடோ. (அரிதாமென்றபடி.)

தேவதாருவநமுனிவ ரோவிய யாகாக்கினியையும் தமருகத்தையும் அவற்றின் வலியடக்கிக்கொண்டமையினால் அனலோடுந் துடிக்கடந்த கை என்றார். சீவ பெருமான் திருநடனம் புரிதற்குக் கொண்ட திருவுருவின் ஓக்கத்தை “வேத ண்டமேபுயங்கள் விண்ணே திருமேனி, மூதண்டகூடமே மோலியாம், கோதண்டம்-ஓற்றைமாமேரு உமாபதியார் நின்றாடப் - பற்றுமோசிற்றம்டலம்” என வருஞ்செய்யுளா லுணர்க, ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருட்டு. (௨௨)

எளியன்புன்றொழிற்பாதகன்மாதராரிளமுலைவளம் வேட்ட களியன் நீக்குணவஞ்சகனெஞ்செனுங்கருங்கலைக்ககாவித்து
வெளியில்வந்தின்பொன்னடிசென்னியின்மலைந்தெனயாட்கொண்ட
வளிகனிந்திண்ணருட்குணமுரைப்பதாரருங்களாவமர்ந்தோனே.

(இ-ள்) புன்தொழில் எளியன்—புல்லிய தொழில்செய்தற்கு எளிபனும், பாதகன்—மாபதகனும், (ஆதலால்) மாதரார் இளமை முலை வளம் வேட்டகளியன்—பெண்களது இளமைவாய்ந்த தனபோகத்தை விரும்பிய மயக்கத்தையுடையவனுமாகிய எனது, நீ குணம்வஞ்சகம் நெஞ்சு என்னும் கரும் கல்லை—கொடுங்குணமும் வஞ்சகமும் நிறைந்த மனமென்னுங் கரிய கல்லை, ககாவித்து—கரையச் செய்து, வெளியில் வந்து—நிலவுலகின்மேல் திருவுருக்கொண்டு வந்து, நின் பொன் அடி—நினது பொன்போலும் அரிய திருவடியை, சென்னியின் மலைந்து—எனது தலையிற்கூட்டி, என்னை ஆட்கொண்ட—என்னை யடிமை கொண்ட, அளிகனிந்த நின் அருள்குணம் — உயிர்கள்மேலன்புகனிந்த உனது திருவருட்குணத்தை, உரைப்பது ஆர்—எடுத்துச் சொல்வதற்குயாருளர், அரும் களா அமர்ந்தோனே— அரிய களாமரத்தினீழலில் எழுந்தருளிய இறைவனே.

கருமை இழிவுமேனின்றது. கள் உண்டபின் மயக்கந் தரும், இதுபெண்கள் போகம் விரும்பியபோதே மயக்கந்தருதலால் இளமுலைவளம்வேட்டகளியனெனவும், நீக்குணமும் வஞ்சகமுமே நெஞ்சருக்கொண்டதென்பார் நீக்குணவஞ்சக நெஞ்செனுங் கல்லை எனவும், அதைக் ககாவித்தல் நின்னருளாவன்றி ஏனையவற்றால் முடியாதென்பார். வெளியில் வந்தெனவும், அத்திருவருளை என்னிடத்திற் பதித்தனை என்பார் நின் பொன்னடி சென்னியின் மலைந்தெனவும் மாணக்காட்டி மாணப் பிடித்தல்போல மானிடத்திருவுருக்கொண்டு என்னை ஆட்படுத்தியென்பார். வெளியில்வந்தாட்கொண்டிளையும், இவை நினது திருவருட்செயலென்பார் அளிகனிந்த நின்னருட்குணம் எனவுங் கூறினார். வேட்ட இறந்தகாலப் பெயொச்சம். வேள் பகுதி, டகரமெய் இடைநிலை, ளகரம் டகரமாகத்திரிதல் சந்தி, அ பெயொச்சவிகுதி. (௨௩)

அமரர்மாதவர்முனிவர்திரண்டுநின்றனுதினந்தொழுதேத்துந்
தமரநூபுரப்பொற்சரணேத்திடத்தமியனுக்கருள்செய்தான்
குமரனூருஞ்சூர்ப்பகைதடிந்தவன்கொள்ளைவண்டினமார்க்கும்
கமலவாவியும்பொங்கருஞ்சூழ்திருக்கருவையெயம்பெருமானே.

(இ-ள்.) குமரன் ஆல் அடிக் சூர்ப்பகை தடிந்தவன்—முருகக் கடவுளால் அயன்முதலிய தேவர்களால் வெல்லாதற்கரிய சூரபத்மாவாகிய பகை

வணை வேரோடறுத்தவனும், வண்டினம்கொள்ளை ஆர்க்கும்—வண்டின் சாதிகள் தேனைக் கொள்ளைகொண்டிசைக்கும், கமலம்வாவி உம் பொங்கர் உம்—தாமரை கையுடைய தடாகங்களும் சோலையும், சூழ்திருக்கருவை எம் பெருமான்—சூழ்ந்த திருக்கருவைப்பதியி லெழுந்தருளிய எமது பெருமானுமாகிய இறைவன், அமரர்—தேவர்களும், மாதவர்—பெரிய தவத்தையுடையவரும், முனிவரர்—முனி சிவோஷ்டர்களுமும், திரண்டு நின்று — கூடிநின்று, தொழுது ஏத்தும்—என்றும் துதித்து வணங்கும், தமரம் தூபுரம்—ஒலிவாய்ந்த வேதச்சிலம்பிணையணிந்த, பொன் சரண் ஏத்திட—பொன்போலும் அரிய திருவடியைத் துதிக்க, தமிழனேற்கு அருள் செய்தான்—நாயிற் கடைப்பட்ட தமிழேனாகிய எனக்கும் அருள் செய்தான்.

அமரர் இறப்பில்லாதவர். மாதவர் நிலவுலகில் மக்களாய்ப் பிரந்து தவத்தில் மேம்பட்டோர். முனிவரர் தேவரைப் படைத்தற்கு முன் பிரமனால் சிருட்டிக்கப்பட்டவர். இவர்களால் வணங்குந் திருவடியினருமைதோன்ற பொற்சரணெனவும், நானும் வணங்க அருளிய திருவருளின் அருமைதோன்ற ஏத்திடத் தமிழனேற் கருளின னெனவும் கூறினார். ஏத்திட நிகழ்காலவினையெச்சம். ஏத்து பகுதி, இடு பகுதிப்பொருள் வினா உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்தும் ஓர் பகுதி. அ எச்சவிகுதி. (உச)

கருவையம்பரனம்பரமேனியன்கடவுளர்காணாத
 வருவையம்பிகைபெறப்பகுந்தளித்தவனென்னலர்புரநீற்றுப்
 பெருவையம்பெனக்கண்ணையுடையனென்பிழைபொறுத்தழியாத
 திருவையம்புவிச்சிறப்பொடுமளித்தவன் திருக்களாவுடையோனே.

(இ ள்.) கருவை அம்பரன் — திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய அழகிய பரமனும், அம்பரமேனியன் — சிதாகாசமே திருமேனியாகவுடையவனும், கடவுளர் காணாத உருவை—அயன் முதலிய தேவர்கள் கனவிலும் காணாத தனது திருமேனியை, அம்பிகை பெற—உமையம்மை பெற, பகுந்து அளித்தவன்—பாகஞ்செய்து கொடுத்தவனும், ஒன்னலார் புரம் நீற்று—பகைவர் திரிபுரங்கள் நீறுபட, பெருவை அம்பு என—பெருமைவாய்ந்த கூரிய அம்பாக, கண்ணின உடையன்—திருமலை அம்பாக வுடையவனும், என் பிழை பொறுத்து—தன் திருவடிக்குப் பிழைத்த எனது பிழையைப் பொறுத்து, அழியாத திருவை—அழியாத சிவஞானச் செல்வத்தை, அம்புவி—நிலவுலகில், சிறப்பொடும் அளித்தவன்—கருணையால் தந்தருளினான், (அஉனே) திருக்களா உடையவன்—இத் திருக்களா நிழலை யுடைய இறைவன்.

பகுந்து பகு இறந்தகாலத்தின் வினையெச்சம். பகு பகுதி, நகரமெய்சந்தி தகரமெய் இடைநிலை, உ எச்ச விகுதி. இது தன்னோ டொற்றுமையுடைய பொருள்மேல் வரும். பகுத்து என வருதல் தன்வினை. அது தன்னோடு வேற்றுமைப் பொருண்மேல் வரும். (உடு)

உடையொன்று தம்மக்களைமனைவியையொக்கலைப்பெருவாழ்வையுடையநல்லகுசீர்ச்செழும்பொருண்முதலியவனைத்தையுநினைப்பாரோ

விட்டயன்மேல்வருதிருக்களாநாயதன்வினாபுலந்தொழும்பொன்றைத்
தொடையல்வேணிநாண்டியவர்க்கன்பொருட்டுதொழ்திடுதெய்மனத்ததரே

(கு-ள்.) விட்டயின்மேல் வரு—அடியவர்க்குள் உட்கி தந்தருள இடப
லூர் திபின்மேல் எழுந்தருளுநீ, திருக்களாநாயதன்—திருக்களாநாயதன்மேல்
வினாபுலந்தொழும்பொன்றை, வினா—வினாவினா வாயந்த, வினாவினா வினாவினா
யல்—தளிர் த்தொன்றைமலர்நாற்றொடுத்த முல்லையையினிந்த, வேணிபடிகள்—
சடாபூழையையுடையவனுமாயிடுவெருமாண்டு, அடியவர்க்கு—அடியவர்க
ளுக்கீ, அன்பு குடுதொண்டு செய்மனத்தவர்—அன்பொடு வழியாடு செய்யும்
மனத்தையுடையவர், தம்மக்களை—தமதமக்களையும், மனைவியை—மனைவாட்
டியையும், ஒக்கலை—சுற்றத்தாலாயும், உடையர் என்று—தமக்கொர் பற்றுக்
கோடாயுள்ளாரென்று கருதி, பெருவாழ்வை—பெரியவாழ்வகையை, அடைய
வல்கும்—ஒருசொந்தரும், சிர்—சிற்றுண்டியந்த, செழும் பொருள் அனைத்தை
உம்—செழித்த செல்வப்பொருள் மூலமையும், நினைப்பர் ஒ—ஒருபொரு
ளென்றுகருதுவாரேக. (கருதாரொன்றபடி.)

ஒடு உருபு சலப்பறு சொருளிள்—ஒடு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டு. மக்கள்
காரணப்பெயர் மக (நினை) பகுதி, ஒடுகடுதல் சந்தி, கள் பலர்பால் விருதி.
ஒக்கல் தொழிலாகுபெயராய் உறவினர்மேலின்றது. ஒ உவம வருபிடைச்
சொற் பகுதி, கு சாரியை, அல் புடைபெயர்ச்சி, ககரத்தோற்றமும் உகரக்
கடு சந்தி. (உக)

மனத்தையான்நினம்வணங்குவன்யின்னெனவைகலுகிலயற்ற
தனத்தையாழ்வினைகிலயெனமதித்துமலாசையிற்றளராதே
புனத்துழாய்முதில்போற்றிடுங்கருவைவாழ்புண்ணியன்பாலற்காச்
சினத்தகாலினையுதைத்தவன்புகையச்சேவடிவணங்கென்றே.

(கு-ள்.) யின் என்ன—தோன்றிமறையும் யின்னலைப்போல, வைகல்
உம்—கில அற்று—என்றும் கிலையற்ற, தனத்தை—பொருளினையும், வாழ்
வினை—வாழ்க்கையையும், கில என்னமதித்து—கிலயாக்கக்கருதி, உழல் ஆசை
யில்—சுழன்று திரியும் விருப்பத்தால், தளராத ஏ—தளர்ச்சியடையாத,
புனத்துழாய்—நிலத்திலுள்ள, துழாய் முதில் போற்றிடும்—துளபமலை
யனிந்ததிருமால் வினங்கும், கருவைவாழ்புண்ணியன்—திருக்கருவைப்பதியில்
வானம்புண்ணிய வடிவாயுள்ளவருதிய, பாலற்கு ஆக—மரீக்கண்டேய முனி
வருக்காக சினத்தகாலின் உதைத்தவன்—கையித்த இயம்பின உதைத்த
இனறவனது, பற்றுப்பயச்சேவடி வணங்கு என்று—தாயாரை மலையொத்த திரு
வறையு வணங்கியிருந்து, மனத்தை—எனது மனத்தை, யான் இனம்
வணங்குவன்—யான் யான் மனத்திக்குறையியலென.

யிருக்களாநாயதன்வினாபுலந்தொழும்பொன்றைத் தொடையல்வேணிநாண்டியவர்க்கன்பொருட்டுதொழ்திடுதெய்மனத்ததரே

கஅ) திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

நீட்டியருளினன் என்பது புராணவரலாறு. அமரர் இறப்பில்லாதவர். சினத்த பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைப்பெயரொச்சம். சினம் பகுதி, அத்துச் சாரியை, நிலைமொழியீற்று மகரம் “ மவ்வீரொத்தழிந்து” என்னுஞ் கு-ஆல் நிலைமொழியீற்று செட்டு “அத்தினகர மகரமுணியில்லை” என்ற கு-ஆல். வரு மொழிமுதல் உயிர் கெடுதலும் சாரியை யின்றுயிர் கெடுதலுஞ் சந்தி, அ.வச்ச விசுதி. திருவடி வணங்கென்றே- தினம் மனத்தை வேண்டுவன் என இறுதியினின்ற மொழியும் முதலினின்ற மொழியும் தம்முள் பொருட்கூகுடைமையால் பூட்டுவிற் றொருங்கோள். “எழுவாயிறுதி” என்னுஞ் கு-ஆல் அறிக. (உஎ)

வணங்கெனத்தலையளித்தலைநின்புகழ்வாழ்த்தெனநாதந்தா யிணங்கெனத்திருக்கூட்டமுங்காட்டினையினிப்பெறும்பேறுண்டோ துணங்கையிட்டிவெம்பேய்க்கணங்குதித்திடச்சடலையாடரங்காகக் கணங்கள்போற்றிநின்றமுடியகுழகனேகருவையெம்பெருமானே.

(இ ள்.) வெம்பேய் கணம்—கொடியபேய்க் கூட்டங்கள், துணங்கை இட்டு—தம்முள் கைகோத்து, குதித்திட—குதிக்க, சடலை—சர்வசங்கால வெளியாகிய மயானம், ஆடு அரங்கு ஆள்—ஆடும் நாடகசாலையாக, கணங்கள் போற்றி நின்று—சிவகணங்கள் துதிக்க நின்று, ஆடிய குழகனே—ஆடிய பேழ்குடையவனே, கருவைஎம்பெருமானே—திருக்கருவையெழுந்தருளிய வெமதுபரமனே, வணங்குஎன தலை வைத்தலை—உன்னை வணங்கதலை தந்தாய், என்புகழ் வாழ்த்து என்ன—எனது புகழை வாழ்த்தா யென்று, நாதந்தாய்—நாவைத்தந்தாய், இணங்கு என்ன—இவர்களோடு கூடாயென்று, திருக்கூட்டம் உம் காட்டினை—அடியவர் திருக்கூட்டத்தையும் காட்டியருளினாய், இனி பெறும்பேறு—இவையன்றி இனியான் பெறும்பயன், வேறு உண்டு ஓ—வேறுளதோ. (இல்லையென்றபடி.) (உஅ)

பெருமைசான்றநின்றிருவெழுத்தைந்துமேபெரும்புணையென்பற்றி யருமைசான்றவிப்பவக்கடல்கடக்குமாறசையிற்றுணிகின்றேன் இருமையின்பமுமடியவர்க்கூட்டிடுமிறைவனையெம்மானே தருமமூர்த்தியெயொப்பினைவரமுலைதழுவுதிண்புயத்தானே.

(இ-ள்.) இருமை இன்பம் உம்—இம்மை இன்பத்தையும் மறுமையின் பத்தையும், அடியவர்க்கு ஊட்டிடும்—தன்னையடைந்த அடியவர்க்கு ஊட்டும், இறைவனே—இறையவனே, எம்மானே—எமது பெருமானே, தருமமூர்த்தியே—தருமத்தையே திருவடிவமாகக் கொண்டவனே, ஒப்பினைவரமுலை—ஒப்பினை யென்னுந் திருநாமம் வாய்ந்த உமையம்மையின்து சந்தனக்கோலம் அமைந்த தந்தை, தழுவுதிண்புயத்தானே—கழுவிய திண்ணிய புயத்தை யுடையவனே. (உஆ)

தானெயிழிந்துகருக்கணமுசெடா நவழசடைகதூக்கத்திற மேகிவினங்கண்காட்டமுலகெலாம்வெந்தொழிபுறங்காடு சேனைவெங்கொலைப்பேய்க்கணமென்னினத்திருக்களாலமர்ந்தோனை வானநாட்டும்பூதலத்தழியருமவணங்குவதெவ்வாறே.

(இ-ள்.) தானை என் திசை—திருவரையிலுக்கும் ஆடை எட்டுத்திக்குகள், முக்கண்ணும் முச்சகடர்—திரிரேத்திரங்கனும் சேராம்குரியாக்கினிகள், தழை சுடை—தழைந்தசுடை, கதிர்க்கம்மை—குரியனுடைய இரண நெருக்கங்கள், மேனி வெங்கனல்—திருமேனி கொடிய நெருப்பு, ஆதி இடம்—ஆடியருளும் திருவரங்கம், உலகு எல்லாம் வெந்து ஒழிபுறங்காதி—பிரமனுலக முதலிய வுலகங்களை யெல்லாம் தமது திருவருளால் வெந்தொழியும்—மயானம், சேனை—குழந்த சேனைகள், வெங்கொலை பேய்க்கணம்—கொடிய கொலைத் தொழிலையுடைய பேய்க்கூடங்கள். என்னில்—ஆயின், அதிருக்களா அமர்ந்தோனை—அத்திருக்களாநிழலில் எழுந்தருளினவனை, வானநாடர் உம்—விண்ணுலகத்தவரும், பூதலத்து அடியர் உம்—நிலவுகலிலுள்ள அடியவரும், வணங்குவது எவ்வாறு—வணங்குவது எவ்வகை.

(க0)

கவிநூத்தம்.

எவ்வமுற்றதிரிமலயிற்றது
செவ்விஞானத்திருக்கண்டிறந்தது
கொவ்வையாயுடைகொண்கன்கருவையான்
பொளவநஞ்சமுண்டான்சூழல்பாடவே.

(இ-ள்.) கொவ்வையாய்—கொவ்வைக் கனிபோன்ற வாயையுடைய, உடைகொண்கன்—உடையம்மைக்குத்தலைவனும், கருவையான்—திருக்கருவைப்பதியிலுள்ளவனும், பொளவ நஞ்சம் உண்டான்—கடலிற்றோன்றிய நஞ்சினை அமுதாகக்கொண்டருளினவனும் ஆகிய இறைவனது, கழல்பாட—திருவழியைப் புகழ்ந்துபாட, எவ்வம் உற்ற—துன்பமிருந்த, திரிமலம்—ஆணவம் காமியம் மாயை என்னும் மும்மங்களும், இற்றது—ஒழிந்தது, செவ்விஞானம் திருக்கண்டிறந்தது—அழகிய ஞானக்கண் திறந்தது,

பாடஇற்றதுஎனவும், இற்றதால் ஞானக்கண் திறந்ததெனவும், வருதலால் காரணமாலையணி. கொண்கன், கருவையான், நஞ்சமுண்டான் ஒருபொருள் மேல்வந்தபலபெயர். திருமாலாணையால்தேவாசுரர்கள் அமுதம்பெறவேண்டித் திருப்பாற் கடலைக்கடந்தகாலையில் நஞ்சந்தோன்றி எவ்வலகையும் எரிக்க அதற்குஅஞ்சிய தேவாசுரர்கள் சிவபெருமானைச் சரணடைய அந்நஞ்சினை உண்டருளிணுனென்பது புராணவரலாறு.

(கக)

பாடினென்புகழ்ப்பங்கயச்சேவடி
குடினென்கருவாபுரிச்சோதியை
நாடினெனவனானெனும்வேறறக்
கூடினெனடியார் திருக்கூட்டமே.

(இ-ள்.) புகழ்ப்பாடினென்—இறைவனது புகழை எடுத்திப்பாடினென், பங்கயம் சேஅடி குடினென்—தாமரைமலையை யொத்த செவந்த திருவழியைத் தலையிற்றுகுடினென், கருவாபுரி சோதியை நாடினென்—திருக்கருவாபுரியிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானைத் தேடினென், அவன் நான் என்னும். வேறு அற—அவன் நான் என்று, கருதும் பேதமற, அடியார் திருக்கூட்டம் கூடினென்—அடியவர் திருக் கூட்டத்தோடு கலந்திருந்தென்.

பாடினேன் புகழென்றதனால் வாக்கின் வழிபாடும், பங்கயச் சேவடி சூடினேன் என்றதனால்-காயத்தின் வழிபாடும், கருவாபுரிச் சோதியை நாடினேன் என்றதனால் மனத்தின் வழிபாடும் கூறி, அவற்றால் விளைந்த பயன் அடியவர் திருக்கூட்டக் கலப்பென்பார் கூடினேனடியார் திருக்கூட்டமெனவும், அதனால் பசுத்துவங் கழன்று சிவத்துவம் வந்ததென்பார் அவனானேனும் வேறற எனவுங் கூறினார். இதுகாரண மாலையணி, பங்கயம் சேற்றில் முனைப்பதெனனும் பொருண்மேணிற்றலால் காரணப்பெயர். (௩௨)

கூட்டமிட்டகருவிசூலைந்திடச்
சேட்டையற்றுள்ளறிவுசிறையமு
னூட்டமூன்றுடைநாதன்முகலிங்கன்
றுட்டுணைக்கமலந்தலைக்கொண்மினே.

(இ-ள்.) கூட்டம் இட்ட கருவி—கூடிய சத்தமுதலிய தத்துவங்கள், சூலைந்திட—தத்தம் நிலையினின்று தடுமாற, சேட்டை அற்று—அத்தத்துவச் சேட்டையொழிந்து, உள் அறிவு சிறையமுன்—உள்ளிருக்குமறிவு கெடுதற்குமுன்னமே, மூன்று நாட்டம் உடைய—சோமசூரியாக்கினி என்னுமூன்றுகண்களையுடைய, நாதன்—தலைவனும், முகலிங்கன்—திருமுகம் வாய்ந்த சிவலிங்கப் பெருமானாகிய இறைவனது, தாள் துணை கமலம்—இரண்டு திருவடிகளாகிய தாமரைகளை, தலைகொண்மின்—தலையிற் சூடுங்கள். (யமவாதனை யொழிவோமென்றபடி.)

சூலைந்திட நிகழ்கால வினையெச்சம், சூலை பகுதி, நகரமெய் சந்தி, து சாரியை, உகரக்கேடு சந்தி, இடு பகுதிப்பொருள் விசுதி, அனைத்தும் ஒரு பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அ எச்ச விசுதி. அநீதலத்திலுள்ள சிவபெருமானுக்கு முகலிங்கனென்பது ஓர் திருநாமம். (௩௩)

தலைக்கொள்வெண்டலைமாலையன்றண்ணிலா
மிலைக்குந்தென்கருவாபுரிவேதியன்
புலைக்குரம்பையுடம்பிற்குடிபுகுந்
தலைக்குநெஞ்சமொழித்தெனையாள்வனே.

(இ-ள்.) தலைகொள் வெண்தலை மாலையன்—முதன்மை வாய்ந்த பிரமன் முதலியோரது உக்கிய தலையை மாலையாக வுடையவன், தண் நிலா—குளிர்ந்த இளஞ்சந்திரனை, மிலைக்கும் வேணியன்—சூடிய சடாமுடியையுடையவன், தென்கருவாபுரி வேதியன்—தென்திசையிலுள்ள திருமால் முதலிய தேவர்களுக்கு அந்தணராயுள்ளவன், புலை குரம்பை உடம்பில்—கீழ்மையாகிய குடிவாயுள்ள என்னுடம்பில், குடிபுகுந்து—தான்குடியேறி, அலைக்கும் நெஞ்சம்—என்னை வருத்தும் மனத்தை, ஒழித்து என்னை ஆள்வன்—ஒழித்து என்னையடிமைகொள்வான்.

சடையிற் சந்திரன்—நரித்ததுபோல வெண்டலை மாலையைத் தரித்தலால் சத்ததாதுக்கள்—நிறைந்த என்னுடம்பில் அருவருப்படையாது குடியேறினான் என விசேடணத்தை வாக்கிய ரூபமாகக் கூறுதலால் கருத்துடைமையணி.

மிலைக்கும் நிகழ்காலப் பெயரொச்சும். மிலை பகுதி, கு சாரியை, ககரத்தோற்ற மும் உகரக்கேடும் சந்தி, உம் எச்ச லிகுதி. (௩௪)

என்னையாள்பவனென்னுளிருப்பவன்
தன்னையான்றொழித்தண்ணளித்தவன்
பொன்னையாளும்புயன்ஊழின்மவன்.
கன்னிபாகன்கருவைக்கிறைவனே.

(இ-ள்.) பொன்னை ஆளும் புயன் — திருமகளைத்தழுவும் புயத்தை யுடைய திருமால், தொழ நின்றவன்—வணங்க நின்றவனும், கன்னிபாகன்— உமையம்மையை இடப்பாகத்திலுடையவனும், கருவைக்கு இறைவன் — கருவாபுரிக்குத் தலைவனுமாகிய சிவபெருமான், என்னை ஆள்பவன்—என்னை யடிமைகொள்வோனும், என் உள் இருப்பவன்—என் இதயதாமரையில் வசிப்ப வனுமான உரிமையையுடையோனுமாதலால், தன்னை யான் தொழ—தன்னை நான் வணங்க, தன் அளித்தவன்—தண்ணிய கருணைசெய்தான்.

என்னையாண்டானாக அடிமைகொண்டவதனால் தன்னையான்றொழித்தண் ணளித்தவனெனவும், எல்லா அண்டங்களையும் ஈன்றும் ஈனாதவளாயிருத்த லால் கன்னி எனவும் கூறினார். நின்றவன், இறைவன், கன்னிபாகன் ஒரு பொருள்மேல் வந்த பலபெயர். (௩௫)

இறைவனெங்கணுமியாவையுமானவன்
பிறையணிந்தசடிவன்பெருந்தகை
கறையிலங்குமிடற்றன்கருவையான்
மறையநின்றெனையாண்டதெம்மாயமே.

(இ-ள்.) இறைவன்—அயன் முதலியோர்க்கு இறைவனாயுள்ளவன், எங்கண் உம் யாவையும் ஆணவன்—எவ்விடத்தும் எப்பொருளும் ஆணவன், பிறை அணிந்த சடிவன்—மூன்றாம் பிறையணிந்த சடாமுடியையுடைவன் பெருந்தகை—திருமால் முதலியோரிலும் நன்குமதிக்குந் தன்மையையுடை யான், கறை இலங்குமிடற்றன் — அவர்களும்பும் பொருட்டு விடம்விளங்கிய ஸ்ரீ கண்டத்தையுடையவன், கருவையான்—திருக்கருவைப் பதியிலுள்ளவன், மறைய நின்று—இவ்வாறுள்ளவன்தான் மறைய நின்று, என்னை ஆண்டது— என்னையடிமைகொண்டது, எ மாயம் — என்ன இந்நிரசாலம். (இஃதோர் பெருவியப்பென்றபடி.)

மேம்பட்டோர்க்கு மேம்பாடாயுள்ள ஒருவன் எல்லாவற்றினும் இழிந்த கீழோனையானதல் ஒரு நடிப்பாதலால் ஆண்ட தெம்மாயம் என்றார். (௩௬)

மாயவல்லிருணீங்கமனத்திடைத்
தூயஞானச்சுடர்விளக்கேற்றிய
நாயகன்களவீசனமையிர்
பாயமால்விடையான்பரமேட்டியே.

(இ-ள்.) மாயவல் இருள் நீங்க—மாயமாகிய கெட்டாத விருள் நீங்க, மனத்து இடை—என்மனத்தினிடத்து, தூயஞானம்—பரிசுத்த ஞானமாகிய, சுடர்விளக்கு—விளங்கும் விளக்கினை, ஏற்றிய—ஏற்றியருளிய, நாயகன்—

பெருமான்-தொன்றுதொட்டுள்ள வேதங்களுக்குத்தலைவனாகிய இறைவனே, உணராத நின் நிலையை — திருமால் முதலியோர் உணர்தற்கரிய நினது உண்மை நிலையை, நீ உணர்த்த—நீ எளிவந்தருளித்தெரிவிக்க, உணர்ந்ததன் பின்—அறிந்ததன்பின், புணராததாள்—யாருடைய தலையினுஞ் சூட்டாத திருவடியை, தலையில் புணர்ந்தது என்ன—யான்தலையிற் சூடியதுபோல, புளகு ஓங்க—புளகரும்பு, தணவாமல்—நீங்காமல், என்னை உனக்குத்தந்து உருகி — உடல்பொருளாவி மூன்றையும் உனக்குக்கொடுத்து மனயிளகி, இரண்டு அற்றேன்—யானெனதென்னு மிரண்டையுமொழிந்தேன்.

இன்னதன்மையெனன்றுணராத நிலை என்பார் உணராதநின்நிலையை எனவும், தன்னிலையை இறைவனே உணர்த்த வேண்டுமென்பார் நீயுணர்த்த எனவும், அவ்விறைவனுணர்த்த உணர்ந்ததற் பின் சத்தினி பாதம் வந்த தென்பார் புணராததாலையிற் புணர்ந்ததெனவும், திருவருட்பதிவுவந்தபின் உடல்பொருளாவி மூன்றையும் அவ்விறைவனுக்கு ஒப்புவித்தனென்பார் என உனக்குத்தந்து இரண்டற்றேன் எனவுங்கூறினார். (சஉ)

பழமையாம்வாதனையிற்படிந்தமனப்பந்தத்தின்
விழைவினாற்றலைமயங்கிவேறுவேறுருவெடுத்துச்
சுழல்சூயவன்நிகிரியைப்போற்பவக்கடலிற்சுழல்வேனோ
மழவிடையாய்பால்வண்ணாவானவர்தங்கோமானே.

(இ-ள்.) மழவிடையாய் — இளமைதங்கிய இடப ஆர்திரைய்யுடையவனே, பால்வண்ணு—பால்வண்ணென்னுந் திருநாமமுடையவனே, வானவர்தங்கோமானே—தேவர்களுக்கிறைவனே, பழமை ஆம் வாதனையில்படிந்த சுழலாதுதொன்று தொட்டுள்ள ஆணவமலவாதனையிலமுந்திய, மன்ம்பந்தத்தின்—மனத்தால்வினைந்த பந்தத்தின், விழைவினால்—விருப்பத்தினால், தலைமயங்கி—தடுமாறி, வேறுவேறு உருவு எடுத்து — வெவ்வேறு வடிவமெடுத்து, சூயவன் சுழல்திகிரியைப்போல்—சூயவன் சுழற்றச்சுழலுஞ் சக்கரத்தைப்போல, பவம் கடலில்—பிறவியாகிய கடலில், சுழல்வேனோ—சுழன்று அலைந்து வருந்துவேனோ, (வருந்தாதருளாயென்றபடி.)

பால்வண்ணென்பது அத்தலத்தின் சிவபெருமானுக்கோர் திருநாம விழைவு தொழிற்பெயர். விழைபுகுதி, வகரமெய்சந்தி, உபுடைபெயர்ச்சி விசுதி. (சரு

கோமானேகருவைவருங்குணக்குன்றேமலரிதழித்
தேமாலைபுனைந்தசடைச்செழுஞ்சுடரேயென்றென்று
பாமாலைவாய்பாடிக்கைகொட்டிப்பதம்பெயர்த்து
காமாடவம்மின்காடொண்டராய்நமரங்காள்.

(இ-ள்.) கோமானே—இறைவனே, கருவைவரும் குணங்குன்றே—திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய குணபர்வதமே, இதழிமலர் - கொன்றைமலரால் றொடுத்த, தேமாலை—தேன்சிந்துமாலையை, புனைந்தசடை—தரித்தசடாமுடியையுடைய, செழும் சுடரே—குறைவில்லாத பேரொளியே, என்று என்று பாமாலை—என்று தோத்திரப்பாமாலையை, வாய்பாடி — வாயாற்பாடி, கை

கொட்டி—கைபுடைத்து, பதம்பெயர்த்து கால்பெயர்த்து, நாம்ஆட—நாம் ஆனந்தக்கூத்தாட, நமரங்காள்—நம்முடையவர்களை; தொண்டராய்—சிவ பெருமானுக்கு அடியவராய்; வம்மின்கள்—வாருங்கள்.

தாமடையும் ப்யின் உலகினரடையக் கருதினராதலால் நமரங்காள் தொண்டராய் வம்மின்காள் என்றார். நமரங்காள், வம்மின்காள் கள் என னும் விசுதி மேல்விசுதியின் ஈற்றயலெழுத்து நீண்டு நமரங்காள், வம்மின்காள் எனவருதல் விளிவேற்றுமை. நமரங்கள் நாமென்பது முதல் குறுகின்ற நம்பகுதி, அர் பலர்பால் விசுதி, அம்சாரியை, கள் விசுதிமேல் விசுதி. வம்மின்கள் முன்னிலைப்பன்மை ஏவல்வினைமுற்று. வர் பகுதி, முதல் குறுகல்விகாரம், மகரமெய் சந்தி, மின் முன்னிலைப்பன்மை ஏவல் விசுதி, கள் விசுதிமேல் விசுதி. என்றென்று பன்மைப்பொருளில் வந்த அடுக்குத்தொடர். (சச)

தொண்டுசெய்துவழிபட்டுச்ச்கருதிபுகழ்களாவீசன்
புண்டரிகமலர்த்தா ன்ப்போற்றிமுதற்பேறுபெற்று
ரண்டர்பிரானன்முதத்தோனாழியாலிவரென்றான்
மண்டனிஞாலத்தெளியமானுடரோவழுத்துவார்.

(௫-ள்.) தொண்டு செய்து—திருத்தொண்டு செய்து, வழிபட்டு—வழி பாட்டில் நின்று, சுருதிபுகழ்—வேதம்புகழும், களாவீசன்—திருக்களாநிழலில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனது, புண்டரிகமலர்தாளை—தாமரைமலரையொத்த திருவடியை, முதல்போற்றி—முன்பு வணங்கி, பேறுபெற்றார்—பதவி அதிகாரமுதலிய பயன்களைப்பெற்றவர்கள், அண்டர்பிரான்—தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனும், நான்முகத்தோன்—நான்குமுகங்களையுடைய பிரமனும், ஆழியான்—சுதரிசனமென்னும் சக்கரத்தை யுடையவனுமாகிய, இவர் என்றால்—இவர்களானால், மண் தனிஞாலத்து - மிருத்திகை வழுவாகிய ஒப்பில்லாத நிலவுலகத்துள்ள, எளியமானுடர் ஓ—வலியில்லாத மக்கட்பிறப்பினரோ, வழுத்துவார் - வணங்கப்படயன் பெறுகின்றவர்கள்.

அடியார்க்கெளியனாயினும் சிவபெருமான் காண்டற் கரியனெனக்கூறியது அவனதுபெருமை புலப்படுத்தலையும், அடியரல்லாதார் துதிக்கில்காட்சிதாரானென்பதையுங் குறிப்பித்து நின்றலால் உதாரவணி. (சடு)

வழுத்திடுவேனாவாமலரிடுவேன்கரங்கொண்டு
தொழ்த்தருவேன்முடிதாழ்த்திச்சூழ்வருவேன்நீணைத்தாளா
லழுத்திடுவேன்மனத்துணையகம்புறமொன்றாயுருகிப்
பழித்திடுவேனருள்களியப்பால்வண்ணாரம்பரணே,

(௫-ள்.) பால்வண்ணாரம்பால்வண்ணானே, நம்புரணே - நமதுபரமனே, அருள்களிய—உனது திருவருள் சரக்க, நா ஆரவழுத்திடுவேன்—எனது நா தெவிட்டத்துதிப்பேன், கரங்கொண்டு மனர்—இடுவேன்—வண்ணான்களால் மலர்கொண்டு அருச்சிப்பேன், முடிதாழ்த்தி—தொழ்த்தருவேன்—தலை வயவனைத்து வணங்குவேன், துணைதாளால் சூழ்வருவேன்—எனது இரண்டுகரங்களால் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வேன், மனத்து உன்னை அழுத்திடுவேன்

மனத்தில் உன்னைத்தியானிப்பேன், அதம்புறம் ஒன்றாய்உருகி-அஃமும் புறமும் ஒருசேரவுருகி, பழித்திடுவேன் - துதிப்பேன்.

வழுத்திடுவேன் தன்மை யொருமை எதிர்க்காலவினைமுற்று. வழுத்து பகுதி, இடு பகுதிப் பொருள் விருதி, அனைத்தும் ஒரு பகுதி; வகரமெய் இடைநிலை, ஏன் தன்மை ஒருமை விருதி. அழுத்திடுவேன், பழித்திடுவேன் என் பவையுமது; பழிச்சி என்னும் பகுதி, பழித்து எனவந்ததுமருஉ. (சுசு)

நம்பியுனதருள்வேட்டுநடுக்கடலுட்கலங்கலிழ்த்து
வெம்புதுயர்மனத்தார்போன்மெலிகின்றேனெடுநாளாக்
கும்பமுணிக்கருள்புரியுங்கொற்றவனேமுகலிங்கா
தும்பைமுடித்தோய்புரக்கீரக்கமின்னந்தொன்றோதோ.

(இ-ள்.) கும்பமுணிக்கு அருள்புரியும் கொற்றவனே—அகத்தியுணிய வறக்கருளிப் பெற்றியை யுடையவனே, முகலிங்கா—முகலிங்கனே, தும்பை முடித்தோய்—தும்பை மலராற்றொடுத்த மாலையை யுடையவனே, உனது அருள் நம்பி—உனதுதிருவருளை ஒருபற்றுக் கோடாகக்கொண்டு, வேட்டு-அதனைவிரும்பி, கடல் நடுவுள் கலம்கலிழ்த்து—கடலில் நடுவுள் தமதுமரக்கலத்தைக்கலிழ்த்து, வெம்புதுயர் மனத்தாள்போல்—அதனைமீட்டும் பெறவருந்தும் துன்பும் வாய்ந்த மனத்தையுடையவர் போல, நெடுநாள் ஆக மெலிகின்றேன்—நெடுநாளாக மனமெலிகின்றேன், புரக்க — என்னைப்பாதுகாக்க இன்னம்இரக்கம்தொன்றாது-இன்னமுந் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் வாராதா.

புரக்க நிகழ்காலவினையெச்சம். புரபகுதி, கு சாரியை, அ விருதி, ககரத்தோற்றமும் உகரக்கேடும் சந்தி-கலிழ்த்து இறந்தகாலவினை யெச்சம், கலிழ்ப்பகுதி. ()

தோன்றியபோதுடன்றேன்றித்தோன்றாதும்பைத்தென்னை
யான்றசெழுஞ்செம்பிலுறைகளிம்புபோலகலாம
ஊன்றுமலத்துகளகற்றியுன்னருளும்பெறுவேனே
மூன்றுலகுந்தொழுதேத்துமுகலிங்காமுதற்பொருளே.

(இ-ள்.) மூன்று உலகும்-சவர்க்கமுதலிய மூன்றுலகமும், தொழுது ஏத்தும்—வணங்கித்துதிக்கும், முகலிங்கா—முகலிங்கனே, முதற்பொருளே, யாவர்க்கும் முதலாயுள்ளவனே, தோன்றியபோது உடன்றேன்றி—யான் தோன்றியபோது செம்பில் காளிதம்போல் என்னுடன் ரேன்றி, என்னை தோன்றாதும்பை—யாந்தோன்றாமல் மறைத்துத்தான்றேன்றி, ஊன்று செழும் செம்பில்—அமைந்த கிறத்தையுடைய செம்பில், உறைகளிம்பு போல்—வெட்டுவாய்தோறும் தோன்றுங்களிம்புபோல, அகலாது—என்னை விட்டகலாமல், ஊன்றும் மலம் துகள் அகற்றி—அமுந்திய மலக்குற்றத்தை யொழித்து, உன் அருளும் பெறுவேனே—உனதுதிருவருளும் பெற்றுப்பெனே, (யானறியெனென்றபடி.)

மூன்றுலகும்—உன்மை இணைத்தென் வறிபொருளின் கண்வந்த முற்றுப் பொருட்டு, தொழுது இறந்தகாலவினை எச்சம். தொழு பகுதி, பதியசபாசம் மூன்றும் அனாதியாதலால் தோன்றியபோதுடன்றேன்றிஎன்றார். (சுஅ)

பொருள்வேட்டுநிலவேட்டும்பூவையர் தம்புணர் தலவி
 மருள்வேட்டுநாடோறுமனவலிகெட்டயர்கின்றே
 னருள்வேட்டுன்சன்னிதிப்பட்டருந்துயர்போய்யுவேனே
 தெருள்வேட்டார்க்கருள்புரியுந்திருக்களவி லுறைவோனே.

(இ ள்.) தெருள்வேட்டயர்க்கு - சிவஞானத்தினை விரும்புவோர்க்கு, அருள்புரியும் - திருவருள்செய்யும், திருக்களவில் உறைவோனே - திருக்களா நிழலில் எழுந்தருளிய இறைவனே, நான்தோறும்—எந்நாளும், பொருள்வேட்டும்—பொன்னை விரும்பியும், நினைவேட்டும்—பூமியைவிரும்பியும், பூவையார்தம்—நாகணவாய்ப் பட்சிபோலுஞ் சொற்களையுடைய பெண்களோடு, புணர்கலவி மருள்வேட்டும்—புணரும்புணர்ச்சியின் மயக்கத்தை விரும்பியும், மனவலிகெட்டு அயர்கின்றேன் — மனவலியிழந்து சோர்கின்றேன், அருள்வேட்டு-உனதுதிருவருளை விரும்பி, உன்சந்நிதிப்பட்டு—உன்சந்நிதியையடைந்து, அரும்துயர்போய் உய்வேன் ஓ — நீக்குதற்கரிய பிறவித்துன்பத்தினின்று நீங்கி, நான் பிழைப்போனே, (அறியேனென்றபடி.)

பொன்முதலிய ஈகூணத்திரயங்களை எந்நாளும் விரும்பித் தேடுகின்ற யான் உன்சந்நிதியையடைந்து திருவருள் பெறுதல் அரிதாதலால் அருந்துயர்போய்யுவேனே என்றார். ஓ கராம் ஐயப்பொருட்டு, வேட்டு இறந்தகால வினையெச்சம்—வேள் பகுதி. (சக)

உறைவாய்நன்மனத்தன்பருடரேறுமுயிரகி
 நிறைவாயெவ்வுலகனைத்துநீக்கமிலா துணர்ந்தோர்க்கு
 மறைவாயுத்துணரர்க்குமறைபயிலுங்கருவையில்வாழ்
 இறைவாரின்றிருவினையாட்டியான்வழுத்தவடங்காதே.

(இ-ள்.) நன்மனத்து அன்பர்—உன்னை வழிபடும் மனத்தையுடைய அடியாரது, உடல்தோறும்—சரீரமாகிய கோயில்கள்தோறும், உயிர் ஆகி அவர்கள் உயிரே நீயாகி, உறைவாய் — தங்கி அருள்வாய், உணர்ந்தோர்க்கு உன்னை உணர்ந்தசிவஞானிகளுக்கு, எ உலகனைத்தும்—எல்லாவுலகமுற்றும், நீக்கம் இல்லாத—என்னுக்குள்ளெனெய் போனீங்காது, நிறைவாய்—நிறைந்தருளுவாய், உய்த்து உணரர்க்கு—உன்னையாராய்ந்த நியாத னாலுணர்ச்சியில்லார்க்கு, மறைவாய்—மறைந்தருளுவாய், மறைபயிலும்—நான்குவேதங்களும் சஞ்சரிக்குள், கருவையில்வாழ் இறைவா—கருவையில் எழுந்தருளிய இறைவனே, நின்திருவினையாட்டு—இவ்வாறுள்ள உனது திருவினையாடலை, யான்வழுத்த — யான் எடுத்துத் தரிக்க, அடங்காது—யானெடுத்ததுதிக்க என்று தியிலடங்காது.

காமிக்குக்குப் புலப்படும் பொருள்கள் யாவும் தான்விரும்பிய மகளிர் போல உருவெளித்தோற்றமாம், அதுபோலச் சிவஞானிகட்குத்தாம், விரும்பிய சிவமாக உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருளும் உருவெளிப்படுதவால். உணர்ந்தோர்க்கு நிறைவா யெவ்வுலகனைத்து நீக்கமிலாதென்றார். நீங் உன் என வந்தது மருஉ.

ஐயோபயுகியளிந்தம்

நாத்பெருக்குமொருகொழிகொழுகவியின்பெருக்குமிதகலாய
வாளைப்படுத்தலிலிடை நரிநாலவனாய் துழன்றுவிடவோ
வேதப்பெருக்குமுழுகொசைவிழமுழிந்திப்பெருக்குமியல்கூர்
நாதப்பெருக்குமொழியா துமல்பெருக்குவேசொன் வருவே.

(இ-ள்.)— சிவநம்பெருக்குமுதலானவிலிடைவதம்மளின் ஓசையும்; முழவுஓசை—வாச்சியத்தின் ஓசையும்; கிம்மு— என்கும் பரவிய, விழுவின் பெருக்கும்—உற்சவங்களினுள்ள ஆரவாரப்பெருக்கும், இயல்சைநாதம்—பெருக்கும் — இலக்கணமையாத வீணைமுதலிய வாச்சியங்களின் ஒலியும், குழியா துமல்கும் — நீங்காதுகிறைந்த, கருவேக— திருக்கருவைய— வெழுந்தருளிய இறைவனே, அலைமாறுபோல— கடவலை ஒன்றையின்கொன்று மாறுபட்டு வருதல்போல, காத்தல்பெருக்கும்—என்குஞ்ஈன ஆசைய்பெருக்கும், ஒருகொடி— ஒருகொடியும், கவலைபெருக்கும் ஒருகொடி—கவலைப்பெருக்கும் ஒருகொடியும் ஆக, மிகலாய்—மிகுந்து, வாளைப்படுத்த—வாளைதொடியும், மனம்மால் உழன்று விடவோ—எனதுமனம் இம்முயக்கத்திற் சமுன்றுவிடவா (தேவரீர் திருவுள்ளம் யானறியேனென்றபடி.)

எழுவாயும் பயனிலையுந்தொக்கு நின்றன. நாதம் எனமையால் முழுவென்றது தோற்கருவியோசைகளை. வாளைப்படுத்த நிகழ்காலவினையெச்சம். வாளை என்னும் பெயர்ச் சொல் தன்னை வினைப்படுத்த வரும் படு விருதியோடு கூடி ஒருசொற்றன்மைப்பட்டு நின்றவாளைப்படு பகுதி. துசாரியை, அ எச்ச விருதி. தகாத்தோற்றமும் உகாக்கெடுமீ சந்தி. உழன்று இறந்தகால வினை எச்சம். உழல் பகுதி. (டுக)

உருவாகிநிற்றியருவாகிநிற்றியுரோடெவைககுமுறவாய்
மருவாகிநிற்றிமலராகிநிற்றி—ரையாகிநிற்றிமறையின்
பொருளாகிநிற்றியுனையானறிந் தபுகழ்கின்றவாறுமறியேன்
கருவாபுரிக்குரைதேவதேவகதியேதெனக்குமொழியே.

(இ-ள்.) கருவாபுரிக்கு உள் உறை தேவதேவ—கருவாபுரியில் எழுந்தருளிய திருமால் முதலிய தேவர்களுக்குத்தேவனே, உருவாகிநிற்றி—திருவுருவங்கொண்டு நிற்றின்றாய், அருவாகி நிற்றி—அருபியாயும் நிற்றின்றாய், உயிரோடு எவைக்கும் உறவாய் — சித்தப்பொருள்களோடு எப்பொருளுக்கும் உறவாய் விரலி, மருவாகி நிற்றி—மலராகி நிற்றி—வாசனையாய் நிற்றின்றாய் மலராகிநிற்றின்றாய், மறைஆகி நிற்றி—வேதமாகி நிற்றின்றாய், மறைபின் பொருளாகி நிற்றி—வேதத்தின் பொருளாகி நிற்றின்றாய், உன்னை யான் அறிந்தே—நீ இவ்வாறு நிற்றலால் நான் உன்னை ஆயுமறவுணர்ந்து, புறங்கின்றது உன் அறிவேன்—உன்னை வாழ்த்துமல்களையையும் அறிவேன் எனக்கு கதியேனது—உன்னை வாழ்த்துதற்கியலாளுமையால் துணைவேது, மொழி—உறியருளாய்

உருவென்றால் அருவொன்றின் தாதலால் உருவாகிநிற்றி—அருவாகி நிற்றி என்னும் சித்தென்றால் அசித்தென்றின் தாதலால் உருவோடெவைக்கு முற

வாகி எனவும், வாசமென்றால் மனசொன்றுதாதலின் மருவாகி நிற்றி மல ராகி-நிற்றி எனவும், வெதழியுள்ளால் அதன்மொரு மென்முனதாதலால் மலையாகி நிற்றி மலையின்மொருவாகி நிற்றி எனவும், நீயே இவையாவு மாய் நிற்றலால் உன்னை எவ்வாறறியேனென்பார் உனையானறிந்து புகழ் கின்ற வரமுறறியென் எனவும் கூறினார்.

நிற்றியுன் னிலை ஒருமை நிகழ்ந்திலினை முற்று. நில்புகுதி, து. சாரியை இ விசுகுதி, லகா நகாத்திரியும், உதாத்தேழும், சந்தி, (இஉ)

மொழிகின்றவாறுசமயங்கடையாறுமுழுதுஞ்சுழன் நுகிலையற் றழிகின்றசிறையவலங்கெடுத்தன்னடி கண்டுநாடியறியும் விழியுங்கொடுத்தமுடிவில்ககாதமிசுமன்பர் தேடுபொருளே பொழியுங்கடைக்கண்ணருளாலனித்திபுரையற்றமுத்திலையே.

(இ-ஊ.) மொழிகின்ற—சொல்பெய்கென்ற, ஆறு சமயங்கள் தோறும்—அறுவகைப்பட்ட புறச்சமயங்கள் தோறும், முழுதும் சுழன்று — கூறும் பொருள்முற்றுடன் பொருட்டுணி புணரையறையில்லாமையால் சுழற்சியை யடைந்து, நிலை அற்று—நிற்கும் நிலைகெட்டு, அழிகின்ற சிந்தை—அழியா நின்ற மனத்திலுள்ள, அவலங்கெடுத்து—துன்பத்தை யொழித்து, உன் அடி கண்டு—உன் திருவடியைத் தீரிசிக்க, நாடி அறியும்—தேடியுணரும், விழியுங் கொடுத்த — ஞானக்கண்ணையும் அடியேனுக்குக்கொடுத்தருளிய, முகலிக்க நாத—முகலிக்க நாதனே, மிகும் அன்பர் தேடுபொருளே—முறைய அன் பினையுடையோர் ஈட்டும் ஞானச்செல்வமே, புரை அற்ற முத்தி நிலை—குற்றமற்ற மோகநிலையை, பொழியும்—சுரக்கும், கடைகண் அருளால்— திருக்கடைக்கண் அருளால், அளித்தி—கொடுத்தருளாய்.

புறச்சமயங்களாலான உலோகாயதம், செளந்திராந்திகம், யோகாசாரம், மாத்திரிகம், வைபாடிசம், ஆரூரத்தம். அவன்றிவருளே அவன் திருவடியைத்தரி சிக்கக்கூட்டுமாதலால் அடிக்கண்டு நாடியறியும் விழியுங்கொடுத்த எனவும், அத னால் புறச்சமய மயக்கொழியுமாகலால் சிந்தையவலங்கெடுத்த எனவுங் கூறி னார். கண்டுசெய்வெனின் சசத்திரியு, விழியும் உம்மை உயர்வு சிறப்புப்பொருட்டு

முத்திக்குவித் தன்னடியார்தன்சிந்தைமுளரிக்கருக்கன்மொழியென் னித்திக்குமலத்தவயோகித்துத்தேளிகன்ன லுறுமயிர்தப் புத்திக்குரித்தமுறன்விசுகொண்டல்தனவிசனெங்குள்பரம னத்திக்குமன்னம்வரமெயுவித்தருவேசனம்புனடியே.

(இ-ஊ.) களவிசன்—திருக்கடை நிழலில், எழுந்தருளிய இவறுவனும், சன் பரமன்—வங்கன் கடவுளுமாயி அத்திக்கு முன்னம் வரம் அளித்த வெள்ளையானமுமுன்பு வகத்தருளிய, கருவடி நகல்வார் திருக்கருவடி இவ்முந்தருளிய நகனது, அம்பென் அரண அழிய, பெயன் பெயலும் தரிய திருவடி, முத்திக்குவித்த—மோகநிலைத்துக்கு ஓர் விதை, உன் அடியார்தன் கருதும் அடியவர்களது, சிந்தை முளரிக்கு—சிந்தையாகிய தாயுடை மலர் தற்கு, அருக்கன்—ஒருசூரியன், மொழி என்சித்திக்கும்—கூறும் அட்டமாய்சி

தீக்கும், மூலம் — காரணம், தவயோகிக்கு — தவஞ் செய்யும் சிவயோகி கருக்கு, தெளிகன்னல் ஊறும் அமிர்தம்—மூற்றிய கரும்பிலூறும் இரசம். பத்திக்கு—அடியவர் செய்யப் பத்திக்கு, அருள் வீசுகொண்டல்—கருணா மழை பொழியும் மேகம்.

எண்சித்திகளாவன—அணிமா, 'இலிமா, கரிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம் ஈசத்துவம், வசித்துவம். அவற்றை 'விசித்தி'ப்பெறும். 'திருவடி ஒன்றையே பலவாகவுருவகஞ் செய்தமையால் 'காசிக்குருவணி' திருநாசமுனிவர் 'இட்ட சாபத்தால் வெள்ளையான விண்ணினின்று பிழிந்து நிலவுலகில் காட்டான யாகச்சஞ்சரித்து மதுரையை யடைந்து சிவபெருமானைப் பூசித்து அச்சாப மொழிந்து பண்டுள்ள வழுவம் பெற்றது என்பது புராணவரலாறு. (நிச)

அடியாரிழைத்தபிழைக்கோடிநெஞ்சினறியாதவாதிமுதல்வன் கொடியார் புரத்தையழன்மூடவன் அகுறுமூரல் கொண்ட குமக னெடியோன்வழுத்துகனவீசனென்றுநினைதோற்றுமுள்ளசெகிழ முடியேறும்மக்கைபுளகிக்குமேனிமுகிழிக்குமென்கணிணையே.

(இ-ள்.) அடியார் இழைத்த—தனதடியவர் செய்த, கோடியிழை—அள வில்லாத பிழைகளை, நெஞ்சில் அறியாத ஆதிமுதல்வன்—தனதுதிருவுளத்தி லெண்ணாத ஆகியாகிய முதல்வன், கொடியார் புரத்தை—தனது அடிமைத் திறத்தினின்றும் மாறுபட்ட கொடியவர் திரிபுரத்தை, அழல்மூட—அக்கினி போர்க்க, குறுமூரல் கொண்ட—புன்னகையரும்பிய, குழகன்—பேரழகுடை யவன், நெடியோன் வழுத்தும்—திருமால் துதிக்கும், கள ஈசன்—திருக்களா நிழலிலெழுந்தருளிய இறைவன், என்று நினைதோறும்—என்று நினைக்கும் தோறும், உள்ளம் நெகிழ—எனது மனயினக, அவ்கைமுடி ஏறும்—அழகிய கைகள் எனது தலைபிற குவியும், மேனிபுளகிக்கும் உடல் புளகங்கொள்ளும் என்கண் இணை முகிழிக்கும்—எனது இரண்டு கண்களும் நீரரும்பும்.

அடியவர் செய்யும் மறங்களை அறங்களாகக் கொண்டருளுவோன் என்பார் அடியாரிழைத்த பிழை கோடி நெஞ்சினறியாத வாதிமுதல்வன். எனவும், தன்திருவடி பிழைத்த கொடியோர் செய்த மறங்களை மறங்களாகவென்கொண்டு அன்றே ஒறுப்பெனன்பார் கொடியார் புரத்தை யழன்மூடவன். குறு மூரல்கொண்ட எனவும், திருமால் முதலிய தேவரினும் பேரழகுடையவ னென்பார் குழகனெனவும் கூறினார். அடியார் செய்யும் மறங்களை அறங்க ளாகக்கொண்டது சிவபூசைக்கிணையூறு செய்ததமது பிதாவின் காலைச்சே தித்து முத்தியடைந்த கண்டேச நாயனரிடத்தும், கொடியவர் செய்யும் மறங்களை மறங்களாகக்கொண்டு அன்றே பொறுத்தலைத் திரிபுரவாசிகளாகிய அகாந்தன் பத்தத்தூலித் கைக்கொண்டு தனது வழிபாட்டினின்று மறபிண தைத்திருமால் முதலியோரால் தெளவியுந்து காங்கு வேதங்களையுங் குதி னாயாக்கப்பூண்ட பூமியாகிய தெரினமே லாரோகணித்து மேருவாகிய வில் லைக்கையிலேத்திச்சென்று கைத்தெரித்தருளிணமையைத் திரிபுரத்தினிடத் துங்காங்க புளகிக்கும், முகிழிக்கும் பெயரடியாகப் பிறந்த சிசுமகாலவினை

முற்று, புளகி, முகிழி பகுதிகள். கு சகலியை, உம்முற்று வினை விசுதி, கசரத் தோற்றமும் உகரக்கேடு சந்தி. (10)

ஏன்கண்ணிடத்தினகவாதசெல்வெழிலார் களாவின்முதல்வன்
வன்கண்ணர் ரெஞ்சபுகுதாத நம்பன் மனமாசறுத்தபெருமான்
புன்கண்ணகற்றியடியாராவீடுபுகுவித்தாரின் மடனீதன்
றன்கண்ணெனக்குமுடியாதவன்புகுரென்கொல் செய்தவமே.

(10-ஊ.) ஏன்கண் இடத்தில்தான் எனது அகக்கண்ணினின்று, அகலாத செல்வன்—நீங்காத ரூனச்செல்வனும், எழில் ஆர்களாவின் முதல்வன்— அழகு நிறைந்த களாவினிழிலில் எழுந்தருளிய முதல்வனும், வன்கண்ணர் பாவிகளது, ரெஞ்சபுகுதாத — ரெஞ்சில் சூடியேறுதல் சிறிது முணராத நம்பன்—எப்பொருட்கும் தலைவனும், மனமாச அறுத்த பெருமான்—அடியே னது மனக்கும்றத்தை ஒழிக்கும் பெருமானும், புன்கண் அகற்றி — பிறவித் துன்பத்தை யொழித்து, அடியாரை—அடியவர்களை, வீடுபுகுவித்து—முத்தி வீட்டில் சூடியேற்றி, நின்ற புனிதன்—நின்றருளியமலரகிதனுமாகிய இறைவன், தன்கண்—தன்னிடத்து, எனக்கு முடியாத அன்புதர — அடியேனுக்கு அள வில்லாத அன்பு தந்தருள், செய்த தவம் என்கொல் — அடியேன் செய்த தவமயாத (அறியேன் என்றபடி.)

சடசித்தாகிய எல்லாப்பொருட்கும் தலைவனாயினும் அடியவரிடத்தன்றி ஏனையோரிடத் திரானென்பது தோன்ற வன்கண்ணர் ரெஞ்ச புகுதாத நம்பன் என்றார். செல்வன் முதலிய பெயர்கள் ஒருபொருளின்மேல் வந்த பலபெயர், எழில் என்னுந்தொழிற்பெயர் தோற்றத்தின்மேனின்றது. எழு பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, இல்புடைபெயர்ச்சி விசுதி. (10ச)

தவமுந்தவத்தினுறுபேறுமான தலைவர்களாவின் முதலே
புவன்களாயெயிரிவர்க்கமாவை நுகர்போகமாவைபுகலும்
திவ்சங்களா திவருகால் மாவை தெளிவார்தெளிந்தவமையத்
திவையன்றிநிற்பெயனைய ரெஞ்சினெவரேமதிப்பருளையே.

(10-ஊ.) தவமும்—அடியவர்களையும் தவமும், தவத்தின் உறுபேறும் அத்தவத்தால் வரும் பயனும், ஆனதலைவா—ஆகிய இறைவனே, களாவின் முதலே—திருக்களாநிழிலில் எழுந்தருளிய இறைவனே, புவன்கள் ஆவை எல்லாப்புவனங்களுமாகின்றாய், உயிர் வர்க்கம் ஆவை—அவற்றிலுள்ள சிவ ராசிகளும்வாய், நுகர்போகம் ஆவை—அவ்வான்மாக்கள் துகரும்போகக் களும் ஆவாய், புதலும்—சொல்லும், திவசங்கள் ஆகி வருகலம் ஆவை—நான்முதலாக வரும் காணத்தவமாவாய், தெளிவாத—உன்னை உணர்வார், தெளிந்த அமையத்து—உணர்ந்த சமையத்தில், இவை—அன்றி நிற்பை—இவை களவாய் நிற்பாய், எனின்—என்றால், ஐய—ஐயனே; உன்னை—உன்னை, ரெஞ்சில் எவர்மதிப்பர்—(துவ்வா நுகரலாற்றிநிறலால்) மனத்தின்க்குதுவோர் யாவர், (10எ)

உன்மாமோதியினையென்கிபுறுபுணைபெணுமுரவோர்
பொன்னுடனிக்கவரநல்குமாதிபுனிதாகளாவிலுறைவோய்

முன்னையுள்வியானடியானமல்லன்முமுஞானியல்லனெனியே
என்னென்பிழைத்தபிழைகோடியுள்ளவெனினும்புரத்தல்கடனே.

(இ-ள்.) உன்நாமம் ஓதினான்உனதிருகாமங்கண் எடுத்துக் கூறி, உன்
னையே வணங்கி உறுபுணை பேணும் உய்வோர்—உன்னையே பணிந்த மிக்க
பூசையையுஞ் செய்யும் பெரியோர், பொன் கடை அளிக்க வரம் நல்கும்—
பொன்னுலகத்தைக்காக்க வந்தநீதருளும், ஆதிபுனிதர்—முதலாயுள்ள புனி
தனே, களாவிய உறைவாய்—கணகழிவில் எழுந்தருளிய இறைவனே,
எனியேன் — அறிவிந் சிவியேனாகியான, முன்னே உனக்கு— முன்னமே
தேவரீருக்கு, யான் அடியான உம் அல்லன்—யான் தொண்டிபட் டொழுதுவா
றும் அல்லேன், முமுஞானி அல்லன் — சிவஞானியுமல்லேன், என்னே —
ஐயோ, எனியேன் பிழைத்தபிழை— உனக்கு எனியேன் செய்தபிழை, கோடி
உள்ள எனின் உம் — கோடியுள்ளவானுலும், புரத்தல் கடன் — என்னைப்
பாதுகாத்தல் உன்சடனும்.

தேவரீர் அடியாரையும் சிவஞானிகளையும் பாதுகாத்தல் கடனாகக்கொண்
டருளினும், கோடிபிழையுள்ள வென்னைப் புறக்கணியாது பாதுகாத்தல் உன்
கடனென்பார் புரத்தல் கடனெயென்பார். உறைவாய் முன்னிலை யொருமை
எதிர்காலவினைமுற்று. உ பகுதி; வகரமெய் இடைசிலை, ஆய் முன்னிலை
யொருமை விசுதி, ஈற்றயல் ஆகாரம் “பெயர்வினையிடத்துள்ளரயவீற்றயல்”
என்னுஞ் சூ—ஆல் ஓகாரமாகத்திரிதல் சந்தி. (ருஅ)

கடவராணத்தினுரிடோர்வைகொண்டகருவேசவாதிமுதல்வா
சடவாதனைக்குள்வமேகிடந் துதமொ றுறொஞ்சமுடையே
னடைவாய்வழுத்திவழிபாடுசெய்துன்னடிபேணவென் றுமறியேன்
மடமாலகற்றியீடுமாறளிக்கும்வரீகொடுக்கும்வரீமே.

(இ-ள்.) கடவராணத்தின் உரிபொர்வை கொண்டகருவேச—முதத்தை
யுடையயானையின் றொலைப்பொர்வையாகக்கொண்ட கருவையிலெழுந்தருளிய
வீசனே, ஆதிமுதல்வா—ஆதியாகிய முதல்வனே, சடவாதனைக்கு—உள்—சட
மாயுள்ள பெருள்களின் பழக்கத்துள், அகமே கிடக்கத் துமொ றுதி—கருஞ்சம்
உடையேன்—வீணெயிடத்த நடுமொறு. நின்றமனத்தையுடையேன்; ஆறடவாய்
வழுத்தி—முறையாக வுன்னைத்துகிசெய்து வழிபாடுசெய்து—தொண்டிபட்
டொழுதி, என் அடியேன் ஒன்றும் அறியேன்—உனது திருவடிவைய விரும்
புக்கொறிதும், அறியேன் (ஆதலால்) உடமையால்—அறிவாமையாகிய ஆணவநலத்
தாங்கும்மயக்கத்தை அகற்றி இயிழ் ஆறு அளிக்கும் வரம்—அகற்றும்—என்
னும்—கொடுத்தருளும்மனமும், நீக்கெடுக்கும் வகை—அடியேனுக்குக்கொடுக்
கும் வரமார்—

உன்னைவென்றவன்—நீதந்தருக்கு ஆடைபூறுசெய்துகருமிகால் அதற்
கரு—முதலையவன் சிவபெருமானைச்சேவனடைந்த காலத்தும் அஞ்சாது அந்
ஞ்சுந்தலையால் அவனைகொண்டு தொலைப்பொர்ந்தன்றென்பது புராண
கதனை, சடவப் பெய்துதிபுள்ள முதலேவா பெருளைக்கருதி யானபிழைத்தவ
ளுதலால் உன் திருவடித்திதான்டு பூண்டொழுகலைச்சிறிதும் அறியேனென

பார் உன்னடியேன் ஒன்றுமறியேன் எனவும், ஆயினும் இன்று உன்னைச் சரணடைந்தமையால் அம்மயக்கினை யொழிக்கவரமுள்ள வேண்டுமென்பார் மடமாலகற்றி யிடுமாறளிக்கும் வரம் நீ எனக்கு அருளாயென்றார். (99)

வரையா தியற்றியிடுபாவகாரிமற்றன் றிவேறுபுரியேன்
வினாமலை சுற்று குழலாரிடத்து மிகவாசைவைத்து மெலிவேன்
கரையா திருக்குமனநீகரைத்துன்னடிபாடவைத்தகதைநா
னுரையானிறைக்கமுடியா துமுக்கனுடையாய்களாவினொளியே.

(99-ள்.) வரையாது—நன்று தீது என்பவற்றுள் தீகினை நீக்காது, இயற்றி இடு பாவகாரி—அதனைச் செய்யும் பாவமுடையேன் (ஆதலால்) மறம் அன்றிவேறு புரியேன் — அப்பாவத்தொழி லன்றிவேறு சிறிதுஞ் செய்யேன், வினாமலை சுற்று குழலார் இடத்து — வாசிக்க கூந்தலை யுடையபெண்களிடத்து, மிகவாசைவைத்து மெலிவேன்—மிகவும் ஆசைகொண்டு மெலியா நின்றேன், கரையாது இருக்கும்மனம் நீகரைத்து—உருகாதிருக்கும் என்மனத்தை நீயுருக்கி, முக்கண் உடையாய் — திரிரேத்திரங்களையுடையவனே, களாவின் ஒளியே—திருக்களா நிறங்கிழைந்தருளிய ஒளிப்பிழம்பே, உன் அடிபாடவைத்தகதை—உன் திருவடியைப் புகழ்ந்துபாடவைத்த கதையினை, நான் உரையால் நிறைக்கமுடியாது—நான் சொல்லால் அளவறுக்கவொண்ணாது.

பாவத்தை யன்றிச்சிறிதுஞ் சிவபுண்ணியத்தைச் செய்தறியேனென்பார் வேறுபுரியேனெனவும், அதனால் வந்த தொடர்பென்பார் குழலாரிடத்து மிகவாசைவைத்து மெலிவேன் எனவும், அத்தீவழிப்பட்ட என்னையும் உன் திருவடியைப்புகழ்ந்து பாடவைத்தது கேட்டறியாதகதை என்பார் உன்னடி பாடவைத்த வைத்தகதை எனவும், அக்கதை உரையால்நிறைத்தல் அரிதென்பார் நானுரையானிறைக்க முடியாதெனவும் கூறினார். இதனால் நின்றிருவருளால் நிறையச்செய்தல் முடியுமென்பது போதரலால் உதாரவணி. (100)

கோக்ககக்கலிப்பா.

ஒளிமதிமுடித்தவேணியெருவடினகருவையானே
தெளிவுறொஞ்சந்தன்னைத்தெருட்டிநின்றிலையைக்காட்டி
யருளினுவெண்ணையாண்டவருட்குன்றேயுண்ணையின்னு
மெளியனென்பிறலிவேட்டோவேத்திடா திருக்கின்றேனே.

(100-ள்.) ஒளிமதிமுடித்தவேணி ஒருவனே—ஒளிவாய்ந்த விளஞ்சந்திரநீயனாரிந்த சடாமுடியையுடையவொருவனே, கருவையானே — திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய இறைவனே, தெளிவு உறாதெஞ்சம் தன்னை—தெளியாத என்மனத்தை, தெருட்டி—தெளியச்செய்து, நின்றிலையைக்காட்டி—நீ அருளும், நிலையை நீகொண்டருளிவந்த ஆகிரியத்திருவுருவாழ்காட்டி, அருளினால் என்னை ஆண்ட—திருவருளினால் என்னையடிமை கொண்ட, அருட்குன்றே, கருணாமலையே, இன்னும் எளியனென் — இன்னும் எளிபென், பிறவிவேட்டோ—பிறவியை விரும்பியோ, உன்னை எத்திடாது இருக்கின்றேன்—உன்னை வணங்காதிருக்கின்றேன்.

திருவருட்பதிவு வாய்ந்தன னென்பார்—கின்னிலையுக்காடடியருளிணு
 வெண்ணையாண்ட வருட்குன்றே எனவும், அத் திருவருளினின்றும் நீக்கிய
 போது விட்டமலுவாதனை—அந்தநாக்ருதலால்—எனியனென்பார் பிறவி
 வேட்டோ ஏத்திடா திருக்கின்றேன்—எனவுங்குறிஞர். தெருட்டி இறந்த
 காலப்பிறவினை வினை யெச்சம், தெருட்டு பிறவினைவினைப் பகுதி, வேட்டு இறந்
 தகால வினையெச்சம்: வேள்பகுதி, டகரமெய் இடைநிலை, ளகரம் டகரமாகத்
 திரிதல் சந்தி, உ எச்சுவிகுதி, ஓ காசம்வினாப் பொருட்டு. (கக)

இருக்கினுநிற்கும்போது பிரவுகீண்டுயிலும்போதும்
 பொருக்கென்கடக்கும்போதும் பொருந்தியே துய்க்கும்போதும்
 முருக்கிதழ்க்கனிவாயாரை முயங்கி நெஞ்சுழியும்போதும்
 திருக்களாவுடைய நம்பா சிந்தையுன்பாலதாமே.

(இ-ள்.) இருக்கும்போதும் நிற்கும்போதும்— இருக்கும் பொழுதும்
 நிற்கும்பொழுதும், இரவுகன்துயிலும் போதும்—இரவில் நித்திரைசெய்யும்
 போதும், பொருக்கு என் நடக்கும்போதும்—விரைந்து நடக்கும்போதும், பொரு
 ந்தியே துய்க்கும்போதும்—அறுசுவையுணவோடு துகருங்காலத்தும், முருக்கு
 இகழ்கனிவாயாரை—முருக்கமலர் போன்ற இதழையும் கோவைக்கனிபோ
 லும் வாயையு முடையபெண்களை, முயங்கி—கூடி, நெஞ்சு அழியும்போது
 மனம்ழியும்போதும், திருக்களாவுடைய நம்பா—திருக்காளா நீழலிலெழுந்த
 ருளிய இறைவனே, சிந்தை உன்பாலது ஆம்—அடியேன் மனம் உன்னி
 டத்ததாம்.

இதனாசிவோகம் பாவனைவந்து கூடியதென்பார் சிந்தையுன்பாலதாம்
 என்றார். இருக்கினும் இன் தவிர்வழிவந்தசாரியை. முயங்கி இறந்தகாலவினை
 யெச்சம் முயங்கு பகுதி. (கஉ)

சிந்தையுனக்குத்தந்தேன் நிருவருளெனக்குத்தந்தாய்
 வந்தையுனக்குத்தந்தேன் மலரடியெனக்குத்தந்தாய்
 பைந்துணருனக்குத்தந்தேன்பாகதிபெனக்குத்தந்தாய்
 கந்தனைப்பயந்தந்தா கருவைபிலிருக்குத்தேவே.

(இ-ள்.) கந்தனைப்பயந்தந்தா—முருக்ககடவுளைத் தந்தருளிய இறைவனே,
 கருவையில் இருக்கும் தேவே— திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய தேவனே,
 சிந்தனை உனக்குத்தந்தேன்—என்மனத்தை உன் கருக்கொடுத்தேன், திருவருள்
 எனக்குத்தந்தாய்—உந்து திருவருளின் எனக்குத்தந்தருளினாய், வந்தனை உனக்கு
 தந்தேன்—வணக்கத்தை உனக்குத்தந்தேன், மலர் அடி எனக்குத்தந்தாய்—
 தாம்மலர்போன்ற திருவடிபை எனக்குத்தந்தருளினாய், பைந்துணர் உனக்கு
 தந்தேன்—பசிய புகுகொத்தை உனக்குத்தந்தேன்—பாகதி எனக்குத்தந்தாய்
 அத்திடாக முதலிய எனக்குத்தந்தருளினாய்.

இடையு ஓத்திராணத்தால் திருவருள் கைகூடுதலும், வணங்குதலால் திரு
 வாய்ப்பெய்க்கைகூடுதலும் சிவார்ச்சனையால் முத்திகூடுதலும் இதனால் கூறட்
 டவன. இழிந்த பொருளைக்கொடுத்து உயர்ந்தபொருளைப் பெற்றமை கூற

தலால் இதுமற்று நிலையணி. இதனை உடனாள் பரிவித்தியுலங்கார மென்பர். (௧௩)

தேவனேசின்னையல்லால் பிறிதொரு தேவையெண்ணேன்.
பாவனை நின்னினவல்லால் பிறிதொரு பற்றுபில்லை
யாவையுங்காட்டக் கண்டேனென்னுளே நின்னைக்கண்டேன்
காவலாகருவையானேயினிமற்றோர் காட்சியுண்டோ.

(இ-ள்.) தேவனே—அயன் முதலிய தேவர்களுக்குத் தேவனே; நின்னை அல்லாமல் பிறிது ஒருதேவை எண்ணேன்—உன்னை யன்றி மற்றொருதெய்வத்தை ஓர் பொருளாகக் கண்டிலும் கருதேன், நின்னின் அல்லால் பிறிது ஒரு பாவனை சற்றும் இல்லை—உன்னை யல்லாமல் பிறிதொருபாவனை பற்று தலுமில்வேன், யாவையும் காட்டக் கண்டேன் (அதனால்) உனது தன்மை எல்லாவற்றையும் நீயே உணர்த்தவுணர்த்தேன், (ஆதலால்) என் உள்ளே நின்னை கண்டேன்—என்னியத்தே உன்னைத் தரிசித்தேன், காவலா—எல்லாவுயிர்களை யுங்காத்தலில் வல்லவனே, கருவையானே—திருக்கருவையில் எழுந்தருளிய இறைவனே, இனிமற்று ஓர் காட்சி உண்டோ—இனி இத்திருக்காட்சி யன்றி வேறொருகாட்சியு முளதோ, (இவ்வை என்றபடி.)

சேஷ்வியால் விமரிசமும் பாவனையும் உடையே நென்பார் தேவனே யுன்னை யல்லால் பிறிதொரு தேவை யெண்ணேன் எனவும், அவனது திருவருளுணர்த்த அவன்றன்மை யுணரவேண்டுமென்பார் யாவையுங்காட்டக் கண்டேன் எனவும். அவனைத் தெரிசிக்கும் பயிற்சிகை கூடியதென்பார் என்னுளே நின்னைக்கண்டேன் எனவும், அக்காட்சி முத்தியருளுவதென்பார் இனிமற்றோர் காட்சியுண்டோ எனவும் கூறினார். ஓகாரம். எதிர்மறைப்பொருட்டு. அல்லால் இடைக்குறை விகாரம். (௧௪)

உண்டெனமறைகளோ துமொருதனிமுதலேநாள்
மண்டருமுனிவர் தாமுங்குண்டிலரடியேனுன்னைத்
தெண்டிராவளாதமுற்றுத்தேடினேன்றேடித்தேடித்
கண்டனன்களாவிழீழில் கருவைமாநகரத்தானே.

(இ-ள்.) கருவைமாநகரத்தானே—கருவை என்னும் பெரிய திருநகரத்தில் வாழ்கின்றவனே, உண்டு என்ன மறைகள் ஒதும்—உண்டென்று வேதங்கள் கூறும், ஒருதனி முதலே—ஒப்பில்லாத முதல்வனே, நாளும்—எந்நாளும், அண்டர்தாம் உம் முனிவர்தாம் உம் காண்டலர்—தேவர்களும் முனிவர்களும் உன்னைக் கண்டறினாக, அடியேன் உன்னை—நாயிற கடைப்பட்டேனாகிய யான் உன்னை, தெண்டிராவளாதமுற்றுத்தேடினே—கடல் சூழ்ந்த வலகமுற்றுத்தேடினேன், தேடி—தேடி—அங்கு உன்னைத் தேடிக்காணுது, தளரவின் நீழல் கண்டனன்—திருக்காணுநிலை உன்னைத் தரிசித்தனன்.

திருக்களாநிலவில் எழுந்தருளிய இறைவன் தன்னை யாண்டு கொண்டுவெண்பது தோன்றக்கண்டனன் களாவிழீழல் என்றார். தெண்டிராவளாதமுற்றுத்தானி தானாகிய கடல்மேல் நீற்றலால் தானியாருபெயர்ந்தேடித் தேடி அல்லப்பொருளில் வந்த அடுக்குத் தொடர். (௧௫)

தானெனவுருவமாகிச்சங்கற்பவிகற்பங்கொண்டு
 வானகமாகிமண்ணாய்க்கடல்களாய்மலைகளாகி
 ய்னமாமனப்பேய்செய்தவிந்திரசாலந்தன்னு .

குணையுணரமாட்டேன்களாநிழனன்னுவானே .

(இ-ள்.) களாநிழல் நன்னுவானே—திருக்களா நிழலில் எழுந்தருளிய
 இறைவனே, எனம் ஆம் மனப்பேய்—இழிந்த எனது மனமென்னும்பேய்,
 தான் என்ன உருவம் ஆகி—எல்லரப் பொருளுந்தானென்னும் வழுவமைந்து,
 சங்கற்ப விகற்பங்கொண்டு—சங்கற்பத்தையும் விகற்பத்தையுங்கொள்ளுதலால்,
 வானகம் ஆகி—விண்ணுலகமாயும், மண் ஆகி—மண்ணுலகமாகியும் கடல்க
 ளாய்—கடல்களாகியும், மலைகளாய்—மலைகளாகியும், செய்த இந்திரசாலந்
 தன்னால்—செய்த இந்திரசாலத்தினால், நான் உன்னை உணரமாட்டேன்—நான்
 உனது இயல்பையறியாதொழிந்தேன்.

சங்கற்பமாவது—வான், மண், கடல், மலை என ஒருபொருளைக் கருதுதல்.
 விகற்பமாவது வானுக்குமாராய் மண்ணும், மண்ணுக்கு மாறாய்க் கடலும்,
 கடலுக்கு மாறாய் மலையையும் கருதுதல். உடைமைக்கும் உமையதுக்கும்
 ஒற்றுமை யுண்மைபால் மாயாவாதவழியிற் சென்றேனென்பார் எனமாமனப்ப
 பேய் செய்த இந்திரசாலந் தன்னால் எனவும், அதனால் நின்னை உணர்ந்தில
 னென்பார் நானுன்னையுணரமாட்டேன் எனவுக்கறிஞர். (கக)

நண்ணுந்தவங்கன்செய்துநானுடல்வருந்தமாட்டேன்
 எண்ணுமைம்புலனுஞ்செற்றங்கிருவினையறுக்கமாட்டேன்
 கண்ணகன்ஞாலம்போற்றக்களாநிழலமர்ந்தவாழு
 மண்ணலேயினியெவ்வாரேவடியனெனுய்யுமாதே.

(இ-ள்.) நண்ணரும் தவங்கள் செய்து—செய்தற்கரிய தவங்களைச்
 செய்து, நான் உடல் வருந்த மாட்டேன்—நான் சரீரம் வருந்த மாட்டேன்,
 எண்ணும் ஐம்புலன் உம் செற்று—சத்தமுதலிய விடயங்களிற் சென்று கரு
 தும் கரோத்திர முதலிய இரீதியங்கனையும் ஒழித்து, அங்கு இருவினை
 அறுக்கமாட்டேன்—அதனால் வினையும் நல்வினை தீவினைகளை வேரோடறுக்க
 மாட்டேன், கண் அகன் ஞாலம்போற்ற-இடம்பரந்த நிலவுலகு துதிக்க, களா
 நிழல் அமர்ந்து வாழும்—திருக்களா நிழலில் விரும்பி வாழும், அண்ணலே—
 இறைவனே, அடியனென் உய்யும் ஆறு—அடியேனாகிய யான் பிழைக்கும்
 வண்ணம், இனி எ ஆறு—இனி எவ்வகை.

புண்ணியமும் பொன் விலங்குபோறவின் இருவினையென்றார். கண்ண
 கன் இடம் என்னும் பொருண்மேனிற்றலால் ஒருபொருட் பன்மொழி வருந்த
 மாட்டேன் எதிர்மறைத் தன்மை ஒருமைத்தெரிநிலைவினைமுற்று. உணர் பகுதி.
 அ சாரியை, மாட்டு வன்மையறுத்தம் பொருளில் வந்த விருதி, அனைத்தும் ஒரு
 பகுதி, ஆ எதிர்மறை விருதி, உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்தும் ஒரு பகுதி. ஏன்
 தன்னம் யொருமை யிருதி ஆகாரக்கேடுதல் சந்தி. வருந்தாதல், அறுத்தலால்
 உய்யதல் உமொதலின், குற்றத்தால் குணமுண்டா தலைக்கண்டு அக்குற்றத்தைப்
 பிரார்த்தித்தலால் வேண்டலணி. (கஎ)

உய்யவோருறுதிகாடாயுலினிற்சமயமென்னும்
வெய்யவார்கலியின்வீழ்ந்துவந்துயருழக்கின்றேற்குத்
தையலோர்பாகம்வைத்துத்தண்டமிழ்க்கருவைவாழு
மையன்வந்தாண்டுகொண்டதநிசயம்வினைக்குமாறே.

(இ-ள்.) உய்ய ஓர் உறுதி நாடா—கடைத் தேறவோருறுதியை நாடி, உலகினில் சமயம் என்னும்—உலகில் வழங்கும் புறச்சமயங்க ளென்னும், வெய்ய ஆர் கலியில் வீழ்ந்து—கொடிய கடலில் வீழ்த்தழுந்தி, வெய்துயர் உழக்கின்றேற்கு—கொடியதுன்பத்திலவருந்துகின்ற எனக்கு, தையல் ஓர்பாகம் வைத்து—உமையம்மையை இடப்பாகத்தில் வைத்து, தன் தமிழ் கருவை வாழும் ஐயன்—தமிழ் வழங்கும் திருக்கருவைப் பதியில் வாழும் இறைவன், வந்து ஆண்டுகொண்டது—எழுத்தருளி வந்து அடிமீம்கொண்ட செய்தி, அதிசயம் வினைக்கும் ஆறு—நினைக்குந்தோறும் அதிசயத்தை வினைக்கும் வகையாம்.

யான் உய்யும் வகையை நாடிப் புறச்சமயத்திற்புக் கழந்தி அதிசையுணர்ந் திலேனென்பார் வெய்யஆர்கலியின் வீழ்ந்து வெந்துயருழக்கின்றேன் எனவும், ஆன்மாக்களுக்குப் பக்குவம் வருவித்து உய்யும் வண்ணம் அருளும் கருணை நிதி என்பார்தையலோர்பாகம் வைத்துவாழும்ஐயன்வந்து ஆண்டுகொண்டது எனவும், ஆன்மாக்களின் குறிப்புணர்ந்து அருளுவதோர் வியப்பு என்பார் அதிசயம் எனவும் கூறினார். உழக்கின்றேன் தன்மை ஒருமை நிகழ்கால வினைமுற்று உழ பகுதி. புறச்சமயங்களாவன உலோகாயதம், சௌத்திரார்திகம், யோகா சாரம், மாத்தியீகம், வைபாடிகம், ஆருகதம். (சுஅ)

அதிசயமுளத்திற்காட்டியகம்புறந்தானுக்காட்டித்
துதிசெயக்கவிநாக்காட்டித்தொடக்கறநேயங்காட்டி
மதியினிற்களிப்புங்காட்டிவந்தெனையாண்டுகொண்டான்
கதியெனவுலகம்போற்றக்களாநிழலமர்த்தாதன்.

(இ-ள்.) கதிஎன உலகம்போற்ற—நீயே கதிஎன்று உலகு துதிக்க, களாநிழல் அமர்ந்த நாதன்—களாநிழலில் எழுத்தருளிய இறைவன், அதிசயம் உளத்திற்காட்டி—அதிசயத்தை என் மனத்திற்காட்டி, அகம்புறம் தானாக காட்டி—ஒருபொருளின் உள்ளும் புறம்பும் தானாக நின்றலைக் காட்டி, கவி துதி செய நாகாட்டி—கவியாற்றுதுதெய்ய நாவைத்தந்தா, தொடக்கு அறாதநேயங் காட்டி—இடையறாத அன்பினையுங்காட்டி, மதியினில் களிப்பும் காட்டி—மனத்தில் ஆனந்தக் களிப்பையுங் காட்டி, வந்து என்னை ஆண்டு கொண்டான்—வந்து என்னை அடிமை கொண்டான்.

அவரவர் கருத்திற்கேற்ப அடியவருளத்தில் கஷத்திரம் சந்திர சூரியர் களைப்போல விளங்குவானென்பார் அதிசயமுளத்திற்கு காட்டி எனவும், அவ் வினக்கத்தால் என்ருக்குள் எண்ணெய்போல உள்ளும் புறம்பும் தான் விளங்கு தலை உணரக்காட்டுவானென்பார் அகம்புறம் தானுக்காட்டி எனவும், அக் காட்சியைப் புணக்குகற நாதத்தந்தானென்பார் துதிசெயக்கவிநாக்காட்டி எனவும், அக்கவிமுறுதிய அன்புகளியத்தந்தானென்பார் தொடக்கற நேயங் காட்டி எனவும், அந்நேயத்தால் இன்பம் விளைவித்தனென்பார் மதியினிற்

கனிப்புக்காட்டி எனவுங் கூறிஞர். மதிமுதனிலைத் தொழிலாகு பெயராய் மணத்தின் மேனின்றது. இது ஒன்றன் பின்னொன்று கூறுதலால் காரண காரிய மாலையனி. (௬௬)

நாதனே கவிஞனெவநன்கிருட்போதிற்சென்ற
 தூதனேயிமயனல்ல துணைவனே கருவையானே
 போதகேயத்தினுனின்பொலன்கழற்செண்டுபூண்டு
 மேதநீயகற்றிடாமலிருப்பதுமிசையதாமோ.

(குள்.) நாதனே—இறைவனே, கவிஞன் ஏவ—நினைப்பாரிம் ஒருகவிஞன் உன்னை ஏவ, நன் இருள் போழ்தில்—நகி இராத்திரியில், சென்றதூதனே பரவைநாய்ச்சியாரில் விற்சென்றதூதவனே, இமயவல்லி துணைவனே—இமயமலையிற் றேன்றிய உணையம்மையின் தேள்வனே, கருவையானே— திருக்கருவையில் எழுந்தருளிய இறைவனே, போதம் நேயத்தினால்—சிவஞானத்தின்வழி வந்த அன்பினால், நின்பொலன் கழல்—உன்பொன்போலும் அரியதிருவடிக்கு, தொண்டபூண்டும்—அடியேனடிமை பூண்டும், நீ ஏதம் அகற்றிடாமல்—என்மலக்குற்றத்தை நீ ஒழிக்காமல், இருப்பது உம்—நீ வாளாவிருத்ததும்; இசையது ஆம்—உன்சொல்லுபுகழாகுமா.

உன்னைப்பாடுதற்செழுதி லொன்றையே கொண்ட ஒருகவிஞர் இரக்கமில்லாமலேவவும் அவர் பால் நீ கொண்ட அன்பால் யாருஞ் செல்லுதற்கரிய நெிராத்திரியில் ஒருபெண்பா விடத்தில் தூதுசென்றவன் நீயல்லவா அடியேன் அன்புமதிர்ச்சியால் புலதாவத் தொண்டு பூண்டொழுகவும் அதற்கு நீ இரக்கி யருளாதொழியில் உன்புகழ்க்கு ஓரிழுக்குவருமே என்பார் இருப்பதம் இசையதாமோ என்றார் ஆளுடைய நம்பிகள் சங்கிலி நாய்ச்சியாரைத்திருமணம் புணர்ந்தமையைப்பரவை நாய்ச்சியார்கேட்டு மிக்கமுனிவு கொண்டிருத்தலைத் தீர்த்தற் பொருட்டு அந்நாயனார் எழுந்தருளவும் அதற்கிணங்காமையைத் திருவாரூரி வெழுந்தருளிய இறைவனிடத்துக் குறையிரப்ப, அவ்விறைவர் அம்முனிவை நீக்கியருளுதற்பொருட்டு அந்நாய்ச்சியார் திருமனைக்குத்தாது சென்றன சென்புதும். இமயபர்வத அரசன் உமையம்மையைத் திருமகளாய்ப் பெறப்பள்ளுள் தவஞ் செய்யுங்காலையில் அதற்கிரங்கி அவ்வுமையம்மை அம்மலையிலுள்ள ஒருதாமரை மலரில் வீற்றிருந்தன சென்புதம் புராணவரலாறுகள் இசையது அதுபகுதிப் பொருள் விசுதி. (௭௦)

கவிநிநுத்தம்.

இசையஞ்செல்வமுந் திருவுயின்பமு
 மசைலிலாதபேரறிவுமுத்தியும்
 விசையமுந் தருங்கருணமெவிஞானம்
 நிசையமுத் தவன்சொப்பழக்கவே.

(குள்.) கருணமெவிஞானம்—திருக்கருணையி வெழுந்தருளினவனும், திசை உடுத்தவன்—திக்கினையாடையாகவுடுத்தவனும், (ஆசிய இறைவனது சிவபூக்காய்க்கழற்பாட, (அப்பாடுதல்) செல்வம் உம் திருவும்—செல்வத்தை ஏய் பொலிவையும்; இசையுந் இன்பம் உம்—புகழையும் இன்பத்தையும்;

விசையம், உம்—வெற்றியையும், அசைவு இல்லாதபேர் அறியும் முத்தியும் தரும்—கம்பித்தவில்லாத சிவனானத்தையும், மொகூந்தையைத் தாசாநிற்கும்,

படிக்க என்னும் வினை யெச்சத்தினின்று பிரிந்த படித்த என்னும் தொழிற்பெயர் வினைமுதலாய் நின்று தருமென்னும் பயனில்கொண்டது. செல்வந் திருமுதவியன் முன்பின்குமாரி நின்றன, உசய்யுளாதலால், செல்வத்தாற் பொலிவும், பொலிவால் இசையும், இசையாலின்பமும், இன்பத்தால் விசையமும், விசையத்தால் பேரறிவும், பேரறிவால் முத்தியும் என ஒன்றற்கொன்று காரணமாய் நின்றலால் காரணமாலையணி.

படியளந்தவன்பதுமமேயவ

னடிமுடித்தலமறியொணாதவன்

கடிகொண்மாமலர்க்களவினீழ்வான்

குடியிருக்கவென்னெஞ்சுகேசயிலே.

(இ-ள்.) படி அளந்தவன்—நிலவுலகை அளந்ததிருமாலாலும், பதுமமேயவன்—தாமரைமலரில் வசிக்கும் பிரமனாலும், அடித்தலம் முடித்தலம் அறியொண்ணாதவன்—தனது திருவடித்தலமும் திருமுடித்தலமும் அறிதற்கரியவனும், கடிகொண்மாமலர்—வாசமமைந்த வண்டிகள் மொய்த்த மலர்களை யுடைய, களவினீழ்வான்—திருக்களா நிழலில் எழுந்தருளின வனுமாகிய இறைவன், என் நெஞ்சுகோயில்—எனது நெஞ்சம் திருக்கோயிலாக, குடி இருக்க—குடி யிருக்கக்கடவன்.

சிவபெருமானுக்குப் பவன் புவன் என்னும் பெயர்க்காரணம் உண்மையால் என்னெஞ்சு கோயில் குடியிருக்க வென்றார், மா என்னும் பலபொருள் ஒரு சொல் மல ரென்னுஞ் சார்பால் வண்டின்மேனின்றது.

கோயில் குழவுங்குடங்கைகொட்டவும்

வாயிற்பாடவும் வணங்கியாடவும்

மாயிரம்பெயர்க்கருவையாடிப்

னேயமுற்றுவாழ்தொண்டர்நேர்கரே.

(இ-ள்.) ஆயிரம் பெயர்—ஆயிரத்திருநாங்களை யுடைய, கருவை ஆடி பன்—திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய இறைவனது திருவடிக்கீழ், நேயம் உற்றுவாழ் தொண்டர்—நேயமிருந்து வாழும் அடியார், கோயில் குழ உம் அவனது திருக்கோயிலைப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்யவும், குடங்கைகொட்டவும்—உள்ளங்கைகொட்டவும், வாயிற்பாட உம்—திருவாயிலி னின்று பாடவும், வணங்கி ஆட உம்—அவனைவணங்கியாடவும், நேர்வர்—உடம் படுவார்.

நேர்ந்தநெஞ்சமேநெடிதுவாழநீ

சோர்ந்ததுன்பமும் கியும்பேரந்தருவான்

வார்ந்தசெஞ்சடைக்கருணைவாராவ

னார்ந்தபேரருளருவியாடவே.

(இ-ள்.) நேர்ந்த நெஞ்சமே—என்பவழி நின்றமனமே, வார்ந்த செம் சடைக்கருவை வானவன்—நீண்ட, செலுந்தசடையை யுடைய இறைவனது, ஆர்ந்தபேர் அருள் அருவி ஆட—வற்றாத பெரிய அருளாகிய அருவியில்

நீராட, நீ ரெடிதுவாடி—நீ என்வழி நில்லாத காலையில்மிகவும் வாடி, சோர்ந்த துன்பம் உம்துயர் உம்போக்குவான்—நீ சோர்வுற்ற துன்பத்தையும் வருத்தத்தையும் போக்கி அருள்வான், (ஆதலால் ஆடுக என்றபடி.)

துன்பமாவதுதான் பெற்ற தொன்றை யிழந்தகாலத்தும், தான்முயன்ற தொருபொருள் கிட்டாதகாலத்துந் தோன்றுவது, அதனைத்துன்ப மென்னும் பெயர்க்காரணத்தால் உணர்க. தன் அடைதல் (பகுதி) பம் புடைபெயர்ச்சி விசுதி, தன்னுத லென்னும் பொருட்டு. வருத்தமாவது இகத்திற்குரிய சாதனங்களைப் பெறாமையால் என்றுமுள்ளது. இதனால் வேறுபாடறிக. (எச)

ஆமெட்கலத்திகிரியொத்தலைந்
தோடுநெஞ்சமுங்கவலையோர்ந்துனை
நாடுமோதமிழ்க்கருவைநம்பனே
யேடுசேர்மலர்க்கருவைவீசனே.

(இ-ள்.) தமிழ்கருவை நம்பனே—முத்தமிழ் வழங்கும் திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய இறைவனே, ஏடு சேர்மலர்கருவை ஈசனே—இதழ்செறிந்த மலரையுடைய திருக்களா நீழலில் எழுந்தருளிய பெருமாளே, ஆடும்—சூழன் றூடும், மட்கலம் திகிரி ஒத்து—மட்கல மமையுங்குயவன் சக்கரத்தை யொத்து. அலைந்து ஓடும் நெஞ்சம் உம்—விடயங்களி லலைந்து செல்லும் எனது மனமுந், கவலை ஓர்ந்து—தான்செல்லுதால் நேருங்கவலையைச் சீர்தூக்கி, உன்னை நாடும் ஒ—அதனைப்போக்க வுன்னைச்சரணடையுமோ. (நீயேகூறியென்றபடி.)

ஒகாரம் வினாப்பொருட்டு. ஒத்து, ஓர்ந்து இறந்தகால வினையெச்சங்கள் ஓ உவமவுருபிடைச் சொல்லடியாகப் பிறந்த பகுதி, தகரமெய் இடைநிலை தகரமெய் சந்தி, உ எச்ச விசுதி. ஓர் வினைப் பகுதி. (எடு)

ஈசனையிடத்திமயவல்லியி
னேசனையியற்கருவைநித்தனே
பூசியேனுனைப்புனிதவாகமம்
வாசியேன்பிறப்பென்றுமாயுமே.

(இ-ள்.) ஈசனே—எல்லாவற்றையு மாள்பவனே, இடத்து இமயவல்லியின் நேசனே—இடப்பாகத்தி லுள்ளவுமையம்மை யினிடத்து அன்புள்ளவனே, இயல்கருவை நித்தனே—இயற்ற யிழ்வழங்கும் கருவையிலெழுந்தருளிய நித்தனே, உன்னைபூசியேன்—உன்னைப்பூசித்திடேன், புனித ஆகமம் வாசியேன்—களங்கமில்லாத சிவாகமத்தைவாசித்தலொழிந்தேன், என்றுபிறப்புமாயும்—எக்காலத்து என்பிறவியொழியும். (கூறியருளாயென்றபடி.)

உயிர்களிடத்துக்கருணை யுள்ளானென்பார் இடத்திமய வல்லிநேசனையென்றும், என்றும் அழிதலில்லாதவெனென்பார் நித்தனே என்றும், ஆ பாசமெனவும், க பசுவெனவும், ம பதி எனவும் பொருடந்து நின்றலால் திரிபதார்த்தலக்ஷணமுணர்ந்து தாலெனவும், ஆ சிவஞானம், க மோகூடம், ம மலநாசம் என்னும் பொருடத்து நின்றலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தைநாசம், பண்ணிச் சிவஞானத்தையுதிப் பித்து மோகூடத்தைக் கொடுக்குதாலெனவும் நின்றலால் ஆகமம்வாசியேனெனவும் கூறினார். (என)

பிறவிமாயவுமருள்பெருக்கவு
 துறவியாய்வனந்துன்னல்வேண்டுமோ
 விறைவனெம்பிரான்களவிலீசனென்
 றறையுமுன்னமேயினத்துமெய்துமே.

(இ-ள்.) இறைவன் என்று—எப்பொருட்குந் தலைவனென்றும், எம்பிரான் என்று—எமது பெருமானென்றும், களவில் ஈசன் என்று—திருக்களா நீழலில் எழுந்தருளிய ஈசனென்றும், அறையும்முன்னமே—வாழ்த்துதற்கு முன்னமே, அனைத்தும் எய்தும்—எல்லாநன்மைகளும் வந்து கைகூடும், (ஆதலால்), பிறவிமாய உம்—பிறப்பொழியவும், அருள்பெருக்க உம்—அவனது திருவருள் பெருகச்செய்யவும், துறவியாய்வனந்துன்னல் வேண்டுமோ, துறவறத்தையுடையவராய்க் காட்டில் தவஞ்செய்ய ஒருவனடையவேண்டுமோ (கேண்டாமென்றபடி)

பிறவி, துறவி தொழிலாகுபெயராய்ச் சனைத்தின் மேலும், துறந்தவன் மேலும் நிறறலாதொழிலாகுபெயர்கள். பிற, துற பகுதிகள், வி புடையெயர்ச்சி வீகுதி. துறந்தோனென்னும் பொருண்மேனின்றால் இ பெயர்ப்பொருள்விகுதி எனக்கொள்க. (எஎ)

எய்தியென்செயுங்கருவையெம்பிரான்
 கொய்யுநாண்மலர்க்கொன்றைவேணியான்
 செய்யபாதமென்சென்னிவைக்கவே
 வெய்யகூற்றுவன்வீசபாசமே.

(இ-ள்.) கருவை எம்பிரான்—திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய எமது பெருமானும், கொய்யுநாண் மலர்கொன்றை—கொய்தற்குரிய அன்றலர்ந்த கொன்றை மலர்மாலையையணிந்த, வேணியான்—சடாமுடியையுடைய வனுமாகிய இறைவன், செய்யபாதம்—தனது செவந்திருவடியை, என்சென்னிவைக்க—எனது சிரத்தில் சூட்டுதலால், வெய்ய கூற்றுவன்—கொடிய இயமன், வீசபாசம்—வீசாநின்றபாசம், எய்தியென்செயும் — என்னையடைந்து யதுசெய்யும், (அடையாதென்றபடி)

மலரீக்கத்தில் திருவருட்பதிவு செய்தன நென்பார் செய்யபாதமென் சென்னிவைக்க எனவும், அத்திருவருட்பதிவு வாய்ந்த என்னிடத்து இயமனுக்குவேலை இல்லையென்பார் கூற்றுவன்பாசம் எய்தியென்செயு மெனவுந் கூறினார். வைக்க காரணத்தின் மேலிற்றலால் இறந்த காலத்தின்மேல் வந்தவினையெச்சம். வைபகுதி. (எஅ)

பாசரீக்கிமூவகைப்பசுக்களை
 மாசின்முத்தியாம்வனத்தின்மேய்த்திடு
 மீசன்மின்னைநேரிடைச்சிகாதல
 னுசில்பால்வண்தத்தண்டர்நாதனே.

(இ-ள்.) மூவகை பசுக்களை—விஞ்ஞானகலர் பிரளயாதலர், சகலர் என்று மூவகையான் மாக்களை, (பசுக்கூட்டங்களை) பாசம் ரீக்கி — மலபந்தத்தினின்று ரீக்கி, (கட்டினின்று ரீக்கி) மாசு இல்—குற்றமில்லாத, முத்தி

ஆம் வளத்தில்—மோகையுடைய ஆரணியத்தில், சசன்—சசனும், மின்னை நேர் இடைச்சி—மின்னலை யொத்த இடையையுடைய உமையம்மைக்கு (ஆய்ச்சிக்கு) காதலன்—விருப்பஞ்செய்வோலும், ஆச இல்—குற்றமில்லாத, பால் வண்ணத்து அண்டர், நாதன்—பரம்போலும் நிறத்தையுடைய தேவர் களுக்கு (பாலாற்பொலிவுவாய்ந்த இடையர்களுக்கு), தலைவனும் ஆகிய இறை வன், மேய்த்திடும்—மேய்ப்பான்.

இது இயைபுபற்றிவந்த செம்மொழிச்சிலையெனினி. (எக)

அண்டகோளமூலிலவோகமு
மண்டுசெந்தழல்வடிவமானவன்
முண்டகக்கழற்கருவைமூர்த்தியைக்
கண்டகண்ணினை களிதுளங்குமே.

(இ-ள்.) அண்டகோளம் உம்—அண்டகோளகைக் கப்புறத்திலும், அகில லோகம் உம்—எல்லாவுலகங்கள்க்கு அப்புறத்திலும், மண்டு—மேற்பட்ட, செந்தழல் வடிவம் ஆனவன்—செவந்த தீப்பிழம்பின் வடிவாயுமைந்தவனாகிய, முண்டகம் கழல்—தாமரை மலர்போன்ற திருவடிக்கையுடைய, கருவைமூர்த் தியை—திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய இறைவனை, கண்டகண் இளை— தெரிசித்த இரண்டு கண்களும், களிதுளங்கும்—ஆனந்தக் களிப்பிலமுந்தும்.

திருமாலும் பிரமனும் நாம் பிரமம் நாம் பிரமமென்று அகங்கரித்துத்திரு மால் பன்றியாகவும், பிரமன் அன்னமாகவும் சென்று திருவடியுந் திருமுடியுங் காணாது வருந்த அவர்களுக்கிடையே சோதித்தம்பலாய் நின்றானென்பது புராணவரலாறுதலால் செந்தழல் வடிவமானவனென்றார். (அ௦)

கலிநிலைத்துறை.

துளங்குநெஞ்சமே துயருறவகையொன் றசொல்வேன்
வளங்கொள்செந்தமிழ்க்கருவையம்பெரும்பதிமருவி
விளங்குபானிறமேனியன் திருவடிதொழுதா
லளந்துகாண்பருந்தறக்கவாழ்விழ்மையினளிப்பான்.

(இ-ள்.) துளங்கு நெஞ்சமே—விடயங்களிற் கலங்குமனமே, துயர் உறுதல்கை ஒன்று சொல்வேன்—நீ துன்பம் அடையாத வண்ணம் ஒருசெய்தி சொல்லா நின்றேன், வளங்கொள் செந்தமிழ்—வளமமைந்த செந்தமிழ் வழங் கும், கருவையம்பெரும்பதிமருவி— திருக்கருவையென்னும் அழகியபெரிய திருப்பதியி லெழுந்தருளி, விளங்குபால் நிறமேனியன்—விளங்கா நின்றபால் போலும் வெள்ளிய நிறம்வாய்ந்த திருமேனியையுடைய பால்வண்ணர், திரு ஆடி தொழுதால்—திருவடியை வணங்கினால், அளந்து காண்பரும்—அளவு செய்து காணாதற்கரிய, திறக்கம் வாழவு—சுவர்க்க வாம்க்கையை, இம்மையின் ஆளிப்பான்—இப்பிறப்பிற் கொடுத்தருளுவான்.

அளந்து திறக்ககால வினையெச்சம். அளபுகுதி. (அக)

இம்மையின்புழமி நுதியின்புத்தியுமளிக்ரு
புழையாளுடையகன் கருவைவன்னகிறி

கொம்மைவெம்முலைக்கொடியொடுமினி துவிற்றிருக்க
விம்மிமானுடர்வெந்துயருழப்பதென்வீரகே.

(இ-ள்.) இம்மை இன்பம் உம்—இஃத்திவின்பமும், இறுதியில் முத்தியும்—முடிவில் போஷத்தையும், அளிக்கும்—ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுத்தருளும், நம்மை ஆளுடை நாயகன்—நம்மையர்ளாகவுடைய இறைவன், கருணை நல்நகரில்—திருக்கருவை யென்னு நல்ல திருநகரத்தில்; கொம்மை—திரண்ட வெம்முலை கொடியொடும்—வீரப்பந்தருக் தனங்களைமுடைய பூங்கொடியோன்ற உமையம்மையோடும், இனிது வீற்றிருக்க—நிகரின்னி எழுந்தருளியிருக்க, மானுடர் விம்மி—மக்கட் பிறப்பினர் ஆசையிற் பொருமி, வெந்துயர் உழப்பது கொடியதுயரத்தில் வருந்துதல், என் வீரகு—என்ன வறிலோ வறியேன்.

இன்பம் பண்புப்பெயர், இன் பகுதி, பம் பண்புப்பெயர் விசுதி, உழப்பது எதிர்கால இடைநிலை பெற்றுவந்த தொழிற்பெயர். உழ பகுதி, பகரமெய்சந்தி, பகரமெய் இடைநிலை; அ சாரியை, து புடைபெயர்ச்சி விசுதி. இம்மைமை, கருமை, அது பண்பாக்குபெயராய் ஆணவத்தின் மேலும், அது கருவியாகுபெயராய்ப் பிறப்பின்மேலும் நிறநலால் அடையடுத்த இருமடியாகு பெயர். ()

விரகினுற்சிலர்செய்திடும்வினைகளுமுண்டோ
மருவியம்பரமறைந் துநின்றாட்டுவான்போல
வுரகங்கணக்கருவையானொருவனின்றாட்டப்
பரவைகுழ்நிலமன்பதைப்பரப்பெலாநடிக்கும்.

(இ-ள்.) விரகின் ஆல்—பேரறிவால், சிலர் செய்திடும்—உலகிற் சிலர் செய்யும், வினைகள் உம் உண்டு ஓ—தொழில்களும் உண்டா, அம்பரம் மருவி—ஆகாயத்திற் பொருந்தி, மறைந்து நின்று—தன்னுருக்கார்து நின்று, ஆட்டுவான் போல—ஆட்டுமொருவனைப்போல, உரகம் கங்கணம்—சர்ப்பத்தைக் கங்கணமாகப் பூண்ட, கருவையான் ஒருவன்—திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய ஒருவன், நின்று ஆட்ட—உடலினின்றாட்ட, பரவை குழ்—கடல் குழந்த, நிலம்—நிலவுலகிலுள்ள, முன்பதைபரப்பு எல்லாம்—மக்கட் பரப்பெல்லாம், நடிக்கும்—நடித்துத் திரிகின்றார்கள்.

ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டு. பரவை தொழிலாக்குபெயராய்க் கடன்மேனின்றது. பொருளால் உயர்திணையாயினும் சொல்லால் அஃறிணையாதலால் அஃறிணை முடிபுதந்து மன்பதை நடிக்கும் என்றார். நிலத்தொழலாகுபெயராய் உலகின்மேனின்றது. நில பகுதி, அம்புடை பெயர்ச்சி விசுதி. ()

நடித்ததாள்களுக்கைமணிமுறுவலுமுகமும்
பொடித்தவோர்வெழும்புருவமுமருள்விலோசனமு
முடித்ததண் பிறைநிலைநீயுமுகலிங்கன்மழமான
பிடித்தசெங்கையுங்காண்பவர்முவினிடப்பிறவார்.

(இ-ள்.) முகலிங்கன்—முகலிங்கப் பெருமானது, நடித்ததாள்கள் உம்—ஆனந்த நடனஞ் செய்த திருவிழைகளையும், நகைமணி முறுவல் உம்—விளங்கும் அழகியபுன்னகையையும், முகம் உம்—திருமுகத்தைதரும், பொடித்தவோர்வு எழும்புருவம் உம்—அரும்பிய வேர்வை தோன்றுந் திருப்பருவத்தையும், அருள்

விலோசனம் உம்—ஆன்மாக்களுக் கருளுந் திருக்கண்களையும், தண் பிறை முடித்தவேணி உம்—இளஞ்சந்திரனை யணிந்த சடாபாரத்தையும், மழுமான் பிடித்த செம்கை உம்—மழுமையும் மாணியுமெந்திய செவந்த திருக்கரங்களை யும், காண்பவர்—கண்டுதரிசிப்போர், புவி இடை—கிலவுலகில், பிறவார்—கீட முதலிய யோனிகளிற் பிறந்தழியார்.

பொடித்த, முடித்த இறந்தகாலப் பெயொச்சங்கள். பொடி, முடி பகுதிகள். நகை, வேர்வு தொழிற்பெயர்கள். நகு பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, ஐ புடை பெயர்ச்சி விசுதி. வேர் பகுதி, வகரத்தோற்றஞ் சந்தி, உ புடைபெயர்ச்சி விசுதி. (அச)

பிறந்தயாக்கைகளைப்பிலபெருங்கடம்புலிக்கு
 ளிறந்துபோயதல்லாலவற்றெய்தியதுண்டே
 கறந்தபானிவண்ணனைக்கருத்துறவிருத்திற்
 சிறந்தயாக்கையீ திதற்குநான்செய்வதுமுளதோ.

(இ-ள்.) பெரும் கடல் புவிக்கு உள்—பெரியகடல் சூழ்ந்த நிலவுலகில் பிறந்தயாக்கைகள்—எடுத்த சரீரங்கள், அளப்புஇல—அளவில்லை, இறந்து போயது அல்லால்—அவைகள் அழிந்துபோவதல்லாமல், அவற்று—அச்சரீரங்களால், எய்தியது உண்டு ஓ—வந்தபயன் ஒன்றுளதோ, கறந்தபால் நிற வண்ணனை—கறந்தபால்போலும் நிறத்தையுடைய சிவபெருமானை, கருத்து உற இருத்தில்—மனத்தில் பொருந்த விருத்தினால், ஈது சிறந்த யாக்கை—இது மேம்பட்ட சரீரமாம், இதற்கு நான் செய்வது உம்—இச்சரீரத்துக்கு நான் செய்யுங் கைம்மாறும், உண்டோ (இல்லையென்றபடி.)

ஓகாரம் இரண்டும் எதிர்மறைப் பொருளான. யாக்கை கட்டப்படுவ தென்னும் பொருண்மேல் நிற்பலால் செய்யப்படு பொருளில் வந்த தொழிற் பெயர். யாபகுதி, கு சாரியை, ஐ புடைபெயர்ச்சி விசுதி, ககரத்தோற்றமும் உகரக்கேடும் சந்தி. யா பகுதி, கை புடைபெயர்ச்சி விசுதி, ககரத்தோற்றஞ்சந்தி, எனத்தொழிலாகு பெயராகக்கொள்ளுதலும் அமையும். கருத்து செயப்படு பொருளில் வந்த ஐகார விசுதி குன்றிய தொழிற்பெயர். கருது பகுதி. ஐ புடை பெயர்ச்சி விசுதி, அதனைப் புணர்ந்து குன்றிய காலத்தில் தோன்றிய ககர மெய்சந்தி. (அடு)

உள்ளதில்லதென்றுரைத்திடும்பொருளையுத்துணராக்
 கள்ளர்நாவினிலிருந்திடாக்களநுறுங்கனியைத்
 தெள்ளுசெந்தமிழ்க்கருவையிற்சினகரம்புகுந்து
 மெள்ளநான் சென்றுகாண்டலுந்தீர்ந்ததுவிடாயே.

(இ-ள்.) உள்ளது இல்லது என்று உரைத்திடும் பொருளை—நிலையுள்ளது நிலையில்லாதது என்று தூல் கூறும் பொருள்களினுண்மையை, உய்த்து உணராத கள்ளர் நாவினில்—ஆராய்ந்தறியாத வஞ்சகர் தமது நாவினால், அருந்திடாத—அருந்துதற் கெட்டாத, களநறும் கனியை—திருக்களாவிற்கு கனிந்த இனிய கனியை, தெள்ளு செந்தமிழ் கருவையில்—தெளிந்த செந்தமிழ் வழங்கும் திருக்கருவைப்பதியிலுள்ள, சினகரம்—திருக்கோயிலில், நான்மெள்ள

சென்று புகுந்து—நான் மெல்லச்சென் றடைந்து காண்டல் உம்—கண்டவப் பொழுதே, விடாய் தீர்ந்தது—பிறவிவிடாய் தீர்ந்தது,

கண்டகனியையுண்டிபெ மென்னுந் துணிபு முனைத்தலால் விடாய் தீர்ந்தது என விரைவுபற்றிக் காலவழுவமைதி தந்து கூறினார். மெல்ல.மெள்ள என வந்தது மருஉ. (அசு)

விடக்கைமும்மலக்குழிசையைவிளிந்தபின் தீண்டாத் தொடக்கைநோய்க்கணந் துணங்கையிட்டாடு மூமரங்கை நடக்குஞ்சுத்திரப்பாவையைநான் சுமந்துமூலல் கடக்கநீக்கியென்றானுவைகருவையுத்தமனே.

(இ-ள்.) கருவை உத்தமனே—திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய வுத்த மனே, விடக்கு ஐ—மாமிசப், பொதியை, மும்மலம் குழிசை—ஆணவம் காமியம்மாயை என்னும் மும்மலங்களு நிறைந்த பாண்டத்தை, விளிந்த பின் தீண்டாத தொடக்கை—உயிர் நீங்கிய பின் உறவினரும் பரிசுத்தலில்லாத தீட்டினை, நோய் கணம் துணங்கை இட்டு ஆடுறும் அரங்கை—நோய்களாகிய பசாசுகள் துணங்கையிட்டு ஆடும் நாடக சாலையை, குத்திரம் நடக்கும் பாவையை—குத்திரத்தால் நடந்துவரும் பதுமையை, நான் சுமந்து உழலல் கடக்க—நான் சுமந்து சுழலுதலினின்றுங் கடக்க, என்று நீக்கி ஆளுவை— எக்காலத்தில் நீக்கி ஆளுவாய்.

துணங்கை இருகையைமுடக்கிப்பழுப்புடையொத்தியாடல். சரீரத்தை விடக்கெனவும், குத்திரப்பாவை எனவுங் கூறினார். பிறவியை யொழிப்பா யென்பார் நீக்கியென்றானுவை என்றார். (அஎ)

உத்திவாளராமுடித்தபால்வண்ணையுனது பத்திவேண்டுவதன்றியேநரகிடைப்படினு முத்திவேண்டிலேன்றறக்கமும்வேண்டிலேன்முனிவர் சித்திவேண்டிலேன்றிசாதிபர்சிறப்பே.

(இ-ள்.) உத்திவாளர் அராமுடித்த பால் வண்ணனே—படப்பொறியை யுடைய பொலிவு வாய்ந்த பாம்பினை முடித்த பால் வண்ணனே, உனதுபத்தி வேண்டுவது அன்றி — உன்னிடத்துப் பத்திமை வேண்டும் வேண்டுகோளே யன்றி, நரகிடை படின உம் முத்தி வேண்டிலேன்—நரகில் எந்நாளும் அழந் துக் கிடப்பினும் அதினின்றிங்கரையேற மோகூத்ததை விரும்பிலேன், துறக் கம் உம் வேண்டிலேன்—(அதுவன்றி) சுவர்க்க போகூத்தையும் வேண்டிலேன், முனிவர் சித்தி வேண்டிலேன்—முனிவர் பெறும் அட்டமாசித்தியும் வேண்டி லேன், திசாதிபர் சிறப்பும் வேண்டிலேன்—இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர் கள் பெருஞ் சிறப்பும் வேண்டிலேன். (அதனால் உன் பால் பத்திமேவுற வேண்டும்.)

நான்கனுருபு நிற்குயிடத்து ஆறனுருபு நின்றது உருபு மயக்கம். (அஅ)

சிறக்கத்தக்கதுகருவையான் நிருவடிநேய மறக்கத்தக்கதுமற்றுளாசமயத்தின்மயக்கம்

சுக திருக்கருவையப்பதிற்ப்பத்தந்தாதி.

துறக்கத்தக்கதிவடிவையானென்றுறுதொடர்பு
பிறக்கத்தக்கதுசிவானந்தவாரியின்பெருக்கே.

(இ-ள்.) கருவையான் திருவடி நேயம்—திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய
சிவபெருவான் திருவடிக்கீழ்ப்பு, சிறக்கத்தக்கது—எந்நாளும் தழைத்தோய்
ருக, மற்று உள்ளசமயத்தின் மயக்கம்—வேறுள்ள சமயங்களில் மயங்குதல்,
மறக்கத்தக்கது—இன்றே என்னை விட்டோடுக, இ உடம்பையான் என்றுறு
தொடர்பு—இச்சாரத்தை யானென்று கருதுஞ் சம்பந்தத்தை, துறக்கத்தக்
கது—இன்று கட்டோடொழிக்கத் தக்கது, சிவானந்த வாரிப் பெருக்கு—சிவா
னந்தமாகிய வெள்ளப் பெருக்கு, பிறக்கத்தக்கது—இன்றே தோன்றக்கடவது.

தக்கது விவக்கோட் பொருட்டு. இன் வேண்டா வழிச்சாரியை. (அக)

பெருகு காதல்கொண்டனுதினம்பேதைநெஞ்சடியே
னுருகிராடவும்வெளிப்படாவுணயுளத்துணர்ந்தே
னிருகணூரவுங்காண்பதற்கென்றெதிர்த்திடுவாய்
கருகுகண்டனகருவையிற்களாநறுங்களியே.

(இ-ள்.) அடியேன் பெருகு காதல் கொண்டு — அடியேன் மாறாத
விருப்பங் கொண்டு, அனுதினம்—எந்நாளும், பேதை நெஞ்ச உருகி—அறி
யாமையையுடைய மன முருகி, நாடவும்—தேடவும், வெளிப்படா உன்னை —
புலப்படாத வன்னை, உளத்து உணர்ந்தேன் — அகத்து உன்னைக் கண்டேன்,
கருகு கண்டனே—விடத்தார் கருகிய ஸீ கண்டனே, கருவையில் களாநறுங்
களியே—திருக்கருவையில் களாவிற் கணிந்த இனிய கணியே, இருகண் ஆர
வும்—அடியேன் இரண்டுகண்கள் தெவிட்டவும், காண்பதற்கு—அகத்திற்கண்
டதுபோல் புறத்திலுங் காண, என்று எதிர்த்திடுவாய்—எக்காலத்திற் காட்சி
தத்தருவாய்.

களாநிறு கீழ்ச் சிவபிரா னெழுந்தருளி யிருத்தலால் அச் சிவபிரான்க்
கனி என்று சொல்ல வந்தவர் களாக்கணியே எனவும், விடயவின் பம்நுகர்
வோர்க்கு அவர் நுகர்ந்த பொருளை எடுத்துக் காட்டின் அவர்க்கு இன்பந்
தோன்றுமாகலின் நறுங்களியே எனவும் கூறினார். (க0)

எண்கீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

கனிவுறாமனங்களியின் பெருங்கருணை தந்தவாபோற்றிராயினே
னினியபடலாற்றளவிலீசனென்றேத்தநாத்தருமிறைவபோற்றிவான்
பனிநிலாவுடன் கங்கைகதுன்றுசெம்பவளவார்சடைப்பரமபேற்றிவிற்
குனிவுறமுனம்புரமெரித்திடக்குருத்தவாணகைக்குழகபோற்றியே.

(இ-ள்.) கனி உறாதமனம் கணிய—கணியாத எனது மனங் கணிய,
கின் பெருங்கருணை தந்தவா—உனது பெரியகருணையைத் தந்தருளியவனே,
யேகந்தி—வந்தனம்; நாயினேன் இனிய பாடலால்—நாயிற் கடைப்பட்ட
யான் இனிய செய்யுளால், களவில் ஈசன் என்று ஏத்த—களாநிறுலில் எழுந்
தருளியிருக்கின்ற இறைவனே என்று துதிக்க, நா தரும் இறைவபோற்றி—
எனக்கு நாவைத் தந்தருளிய இறைவனே வந்தனம், வான்பனிநிலாவுடன்—

வாளிலுலவும் இளம் பிறையோடு, கங்கை துன்று—கங்கை கெருங்கிய, செம்பவளம்வார் சடைபரம—செவந்த பவளம்போன்ற நீண்ட சடையினை யுடைய பரமனே, போற்றி—வந்தனம், வில் குனி வுறாதமுன்னம்—மேரு வாகிய வில்வளைதற்கு முன்னமே, புரம் எரித்திட—திரிபுரத்தை எரிக்க, குருத்த—கோபித்த, வாள் நகை குழக—ஒள்ளிய புன்னகை செய்த பேரழ கனே, போற்றி—வந்தனம்.

போற்றி வந்திக்கக் கடவேனெனப் பொருள் கொள்ளில் வியங்கொள் வினைமுற்றில் ஈற்றுயிர் மெய்கெட்டுநின்றதெனக்கொள்க. போற்றிவினைப் பகுதி, இய வியங்கோள் விசுதி, உகரக்கேடு சந்தி, போற்றி என்பது வந்தன மெனப் பொருள்கொள்ளு மிடத்து “உனக்கொரு கும்பிடு என்றும்போல” வந்ததொழிற் பெயொனக்கொள்க. போற்று பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, இ புடை பெயர்ச்சிவிசுதி. முதலுக்குள் சினைக்கும் ஒற்றுமையுண்மையால் முதல் வினையைச்சினைமேலேற்றிப் பு மெரித்திடக் குருத்தவாணகை என்றார். குரு த்த இறந்தகாலப் பெயொச்சம். குரு பகுதி, தகரமெய் சந்தி, தகரமெய் இடைநிலை, அ பெயொச்ச விசுதி. (௬௧)

குழுவீவெண்ணிலா வனையவெண் ணகைக்கொடி யிடத்துவாழ் குரிசில் போற்றியென், பழைய தீவினைப் பகைதொலைத்திடும் பாவநாசனே போற்றி காய்சினத், துழுவையின் வரித்தோலசைத்த பட்டுடை மருங்கினேய் போற்றி செந்தமிழ்க், கழுமலப்பதிக்கவுணியன் புகழ்களாவினீழலிற் கடவுள்போற்றியே.

(இ-ள்.) குழுவீ—இளமை வாய்ந்த, வெள்ளிலா அனைய—வெள்ளிய நிலவையொத்த, வெள்ளகை—வெள்ளிய புன்னகையையுடைய, கொடி இடத்து வாழ்—பூங்கொடிபோன்ற உமையம்மை இடப்பாகத்தில் வாழும், குரிசில்— இறைவனே, போற்றி—வந்தனம், என் பழைய தீவினைப்பகை—எனது தொன்றுதொட்டுள்ள தீவினையாகிய பகையை, தொலைத்திடு பாவநாசனே— தொலைத்தருளிய பாவநாசனே, போற்றி—வந்தனம், காய் சினத்து—வருத் தும் கோபத்தையுடைய, உழுவையின் வரித்தோல் அசைத்த — வலியமைந்த உரியைக் கச்சையாகக் கட்டிய, பட்டு உடை மருங்கினேய்—பட்டாடையை யணிந்த இடையையுடையவனே, போற்றி—வந்தனம், செந்தமிழ்—செந்தமிழ் வழங்கும், கழுமலப்பதி—சீகாழி என்னுந் திருப்பதியில், கவுணியன் புகழ்— கவுணியகோத்திரத்தில் அவதரித்த ஆளுடையபிள்ளையார் புகழும், கடவுள் நீழ வில்கடவுள்போற்றியே—களாநிழலின்கண் எழுந்தருளிய கடவுளே வந்தனம்.

தேவதாரு முனிவர் கொல்லவேவிய புலியை உரித்து அதன்றோலை அரைக்கசைத் தமையால் உழுவையின்வரித்தோலசைத்த எனவும், இயற்கையடையாதலால் பட்டுடைமருங்கினேய் எனவும், தொன்றுதொட்டுள்ளது சஞ்சிதவினை யாதலால் பழைய தீவினையெனவுங் கூறினார். (௬௨)

கடையுக்கத்தினிற் பொழில்களேழையும் கனல்கொளுத்திய கடலையம்பலத் தடலைபூசியென்னம்மைகாணநின்றிடுமையனே போற்றி போற்றி நெஞ் சினைவிடாமலுன்சரணபங்கயத்திருக்கநல்கியவிறைவபோற்றி மால் விடையின்மேவியே கருவைமாநகர்வீதிவாய்வரும்விமலபோற்றியே.

சுஅ திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

(இ-ள்.) கடையுக்கத்தினில் — ஊழியில், பொழில்கள் ஏழையும் — ஏழுலகங்கனையும், கனல் கொளுத்திய—தமது திருவுருவாகிய அக்கினியால் எரித்தருளிய, சுடலை அம்பலத்து — மயானமாகிய பொது விடத்திலுள்ள, அடலை பூசி—சாம்பலைப் பூசி, என் அம்மைகாண—எனது தாயாகிய உமையம்மைகாண, நின்றூடும் ஐயனே போற்றி போற்றி—நின்றூடியருளிய ஐயனே வந்தனம் வந்தனம், நெஞ்சு—எனது மனம், இடைவிடாமல்—இடையே நீங்காமல், உன் சரணபங்கயத்து இருக்க—உனது பாததாமமாயிலிருக்க, நல்கிய—அருள்செய்த, இறைவ போற்றி—இறைவனே வந்தனம், மால்விடையின் மேவி—திருமாலாகிய இடபத்தின்மே லாரோகணித்து, கருவைமா நகர்வீதி வாய்வரும் — திருக்கருவை யென்னும் பெருமைவாய்ந்த பெரிய நகரத்தில் எழுந்தருளும், விமல போற்றி—விமலனே வந்தனம்.

சர்வசங்கார காலத்திற்கொள்ளும் திருவுருவம் அனல்வடிவமாதலால் கனல்கொளுத்திய எனவும், யாவையும் நீற்றிய சாம்பல் நீறுதலால் சுடலை யம்பலத்தடலை பூசி எனவுங் கூறினார். (கூட)

விமலபோற்றிநின்பெருமைநாரணன்விரிஞ்சனையோரறியகிறிலா வமலபோற்றிநானறியும்வண்ணமுன்னறிவுதந்தருளறிவபோற்றிதன் கமலவாவிசூழ்கருவைமாநகர்க்களவினீழ்வாழ்காலகாலனே யிமயமால்வகாக்குமரியொப்பினைக்கினியகாதலேபோற்றியெந்தையே.

(இ-ள்.) விமல போற்றி—இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கினோய் வந்தனம், நின்பெருமை—உனது பெருமை, நாரணன் விரிஞ்சன் ஆதியோர்— திருமாலும் பிரமனும் முதலிய தேவர்கள், அறிய கிறிதலாத—அறிய வொண்ணாத, அமல போற்றி—அமலனே வந்தனம், நான் அறியும் வண்ணம்—நான் உன்னை அறியும் வண்ணம், முன் அறிவுதந் தருள்—முன்பு சிவஞானந் தந்தருளிய, அறிவபோற்றி—அறிவனே வந்தனம், தண் கமலம் வாவி சூழ்— தண்ணிய தாமரை நிறைந்த பொய்கை சூழ்ந்த, கருவை மா நகர்களவிநீழல் வாழ்—திருக்கருவை யென்னும் பெரிய நகரின்கண் திருக்களா நிழலில் எழுந்தருளிய, கால காலனே—காலனுக்குக் காலனாயுள்ளவனே, இமயமால் வகா— இமயமென்னும் பெரியமலையில் திருவவதாரஞ் செய்த, குமரி ஒப்பினைக்கு— குமரியாகிய ஒப்பினையம்மைக்கு, காதலா—இனிய மணவாளனே, எந்தையே போற்றி—என் தந்தையே வந்தனம்.

அவனருளால் அவனையுணரவேண்டுதலால் நானறியும் வண்ணம் உள் ளறிவறிவு தந்தருளெனவும், அறிவுதந்தருள்வோன் அறிவுவடிவனாயிருக்க வேண்டுதலால் அவனது திருவுருவாகிய உண்மையறிவானந்த மூன்றனுள் அறிவ போற்றி எனவும், மார்க்கண்டேயர் பொருட்டு காலனுயிர் வாங்கினமை யால் கால காலனே எனவும், யாவையும் ஈன்றும் கன்னியா யிருத்தலால் குமரி எனவுங் கூறினார். அறியகிறிலா ஈறு தொக்க எதிர்மறைப் பெயரொச்சம், அறி பகுதி, ஆ-சாரியை, யகரமெய் சந்தி, கில் ஆற்றலுணர்த்தும் விசுதி. அனைத்தும் ஒரு பகுதி. து சாரியை, இல் எதிர்மறை விசுதி, லகரமுந் தகர

மும், ககரமாகத்திரிதலும் உகரக்கேடும் சந்தி. அசாரியை, கெட்டு நின்றது
என்னுஞ் சாரியையும் அ என்னும் எச்ச விருதியும் தொகுத்தல். (௯௪)

எந்தையாயினாய் குரவனாயினாயிற்றையாய்போற்றியென்மனப்
பந்தமாயினாய்கீமொயினாய்பரமுமாயினாய்போற்றிதென்புலச்
சந்தமால்வனாத்விழ்முனிக்குமைதனைமணந்தமெய்க்கோலங்காட்டினாய்
சந்தரப்புயத்தழகுபோற்றிநற்சோதிபால்வணத்தாதிபோற்றியே.

(இ-ள்.) எந்தை ஆயினாய்—எனக்குத் தந்தையானவனே, குரவன் ஆயினாய்—எனக்கு ஆசிரியனானவனே, இறைவன் ஆயினாய்—எனக்குத் தலைவனானவனே, போற்றி—வந்தனம், என்மனப்பந்தமும் ஆயினாய்—என் மனஞ்செல்லும் பந்தமுமானவனே, வீடும் ஆயினாய்—முத்தியுமானவனே, பரம் உம் ஆயினாய்—இவையிரண்டுந் தரும் பரமுமானவனே, போற்றி—வந்தனம், தென்புலம்—தென்றிசையிலுள்ள, சந்தம்—சந்தனமாஞ் செறிந்த, மால்வனா—பெரிய பொதியமலையிலுள்ள, தமிழ்முனிக்கு—அகத்திய முனிவருக்கு, உமைமணந்த மெய்க்கோலம் காட்டினாய்—உமையம்மையைத் திருமணஞ்செய்த திருக்கோலத்தைக் காட்டினவனே, சந்தரம் புயத்து அழகு போற்றி—சந்தரவேடங்கொண்ட திருப்புயத்துக்கு வந்தனம், நல்சோதி—நல்லசோதி வடிவானவனே, பால் வண்ணத்து ஆதி—பால் போலும் நிறத்தையுடைய ஆதியே, போற்றி—வந்தனம்.

ஆன்மாக்களின் மலப்பிணிப் பொழிக்கத் தனுசுரண புவனபோகங்கள் தந்து வினைக்கேற்ப உடலினின் றூட்டுதலால் பந்தமும் எனவும், அழக்காலமூக்கை யொழித்தல்போலப் பந்தத்தால் மலப்பந்தத்தை யொழித்துத் தன்றிருவடியிற் கூட்டியருளுதலால் வீடும் எனவும், ஊட்டுதற்கும் கூட்டுதற்கும் இறைவனுள்ளவனாதலால் பரமுமாயினாயெனவும், இமயமலையில் உமையைத் திருக்கவியாணஞ் செய்த காலையில் திருமால் முதலிய யாரும்வந்து கூடிய பொறையால் வடபாலுயர்ந்து தென்பால் தாழ்ந்தபோது சிவபெருமான் தன்னை யொப்பானொருவன் தென்திசையிற் சென்றால் சமமாமெனத் திருவுளங்கொண்டு அகத்திய முனிவராயேவ, அவர் மனம் வருந்தி இத்திருக்காட்சியான் காணதொழிந்தேனே என்று கவன்றபோது நீ அங்குச்சென்றிருநாம் இத்திருமணக்காட்சி தந்தருளுவோம் என்று விடைதந்து பின்னர் அங்குக்காட்சி தந்தருளினமையால் உமைதனை மணந்த மெய்க்கோலங் காட்டினாயெனவும், ஆசாரிய திருவேடத்துக்குச் சந்தரவேடமென்பது ஓர் பெயராதலால் சந்தரம், எனவும், அத்திருவேடங்கொண்டு திருவருட் பதிவுசெய்து மும் மலச்சேட்டைகளையும் போக்கி யருள்வது திருப்புயமாதலால் புயத்தழகு போற்றி எனவுங் கூறினார். (௯௫)

ஆதிநின்றிருத்தொண்டுகாதலித்தறிவுசென்றமட்டாகநின்புக
ழோதுசெய்யுளிற்குறையுரைத்த திங்கொன்றுநின்செவிக்குற்றதில்லையோ

காதனண்புடைக்கவிஞனேவலுங்கங்குலிற்கழற்கால்செவப்புறத்
 தூதுசென்றவாபோற்றிநாடொறுந்தொழுமவர்க்கருள்கருவையையினே.

(இ-ள்.) நாள்தொறும் தொழுமவர்க்கு—நாடொறும் வணங்கும் அடிய
 வருக்கு, அருள் கருவை ஐயனே—அருளுந் திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய
 மேலோன் நீயே யாதலால், ஆதி—ஆதியே, நின் திருத்தொண்டு கா தலித்து—
 உனது திருத்தொண்டினை விரும்பி, அறிவுசென்ற மட்டு ஆக—எனது அறிவு
 சென்றவளவாக, நின்புகழ் ஓது செய்யுளில்—உன் புகழைக்கூறுஞ் செய்யு
 ளால், குறையுரைத்தது—என் குறைகூறியதில், இங்கு ஒன்று—இங்கு ஒன்றா
 யினும், நின்செவிக்கு உற்றது இல்லைஓ—உனது திருச்செவியிலேமவில்லையோ,
 காதல் நன்பு உடைய—ஆசைத் தோழமையையுடைய, கவிஞன் ஏவலும்—சுந்
 தரமூர்த்தி நாயனார் ஏவ, கங்குலில்—இரவில், கழல்கால் செவப்பு உற—வீர
 கண்டை கட்டிய திருவடிசெவப்பேற, தூதுசென்றவா போற்றி—தூதுசென்ற
 வனே வந்தனம்.

வணங்குவோர்க்கு அருளுங் கருணரிதி என்பது கருதி, என் புல்லறி
 வுக்கேற்ப நின்னைப் புகழ்ந்துபாடி என் குறை கூற, அது நின் திருச்செவிக்
 கேறாத காரணம் யாது என்பார் நின்செவிக் குற்றதில்லையோ எனவும், அடி
 யேன் புல்லிய கவிஞனாயினும் என் குறைகேளாது உன் திருவருள் நிறைந்த
 வொரு கவிஞன் திருப்பாசுரத்தாற் குறையிரப்பத் திருச்செவிகொடுத்துக் கால்
 செவப்பேறத் தூதுசென்றது முறையோ வென்பார் கால் செவப்புறத் தூது
 சென்றவா போற்றி எனவுங் கூறினார். செவப்புற ஒருசொன்னீர்மைய. (கக)

ஐயனேசரண்போற்றியென்னையாளப்பனேசரண்போற்றிபொய்யிலா
 மெய்யனேசரண்போற்றிவானவர்வேந்தனேசரண்போற்றிமான்மழுக்
 கையனேசரண்போற்றிகாலனைக்காய்ந்தவாசரண்போற்றிதீநிறச்
 செய்யனேசரண்போற்றிகாமனைச்செற்றவாசரண்போற்றிதேவனே.

(இ-ள்.) தேவனே ஐயனே சரண்போற்றி—தேவ தேவனே ஐயனே
 திருவடிக்கு வந்தனம், என்னையாள் அப்பனே சரண்போற்றி—என்னை அடிமை
 கொள்ளும் அப்பனே உன் திருவடிக்கு வந்தனம், பொய் இல்லாத மெய்யனே
 சரண்போற்றி—பொய்யிகந்த மெய்யனே உன் திருவடிக்கு வந்தனம், வான
 வர் வேந்தனே சரண்போற்றி—தேவர்களுக் கிறைவனே உனது திருவடிக்கு
 வந்தனம், மான் மழு கையனே சரண்போற்றி—மானையும் மழுவையும் ஏந்திய
 திருக் கரங்கையுடையவனே உன் திருவடிக்கு வந்தனம், காலனை காய்ந்தவா
 சரண்போற்றி—இயமனை உதைத்தவனே உன் திருவடிக்கு வந்தனம், தீநிறம்
 செய்யனே சரண்போற்றி—செந்நிற முடையவனே உன் திருவடிக்கு வந்த
 னம், காமனை செற்றவா சரண்போற்றி — மன்மதனை அழற்கண்ணு லெரித்த
 உனே உன் திருவடிக்கு வந்தனம்.

மற்றைக் கடவுளர்போல நீ பொய்த் தேவனல்ல னென்பார் பொய்யிலா
 மெய்யனே என்றார். (கௌ)

தேவனேபிறர்க்கடிமையுற்றிலேன்சிந்தைநின்வசந்தந்ததன்றியு
நாவினாற்றினம்பரவிவாழ்த்துவேனானுமென்குறைதீர்ப்பதார்கொலோ
காவன்மூவரண்கனல்கொளுத்திடுங்கருவைநம்பனேபோற்றிபோற்றியான்
பாவகாரியேயெனினுமென்னைநீபாதுகாப்பதுன்பண்பதாகுமே.

(ஆ-ள்.) தேவனே—தேவ தேவனே, பிறர்க்கு அடிமை உற்றிலேன்—
மற்றத் தேவர்கட்கு ஆட்பட்டிலேன், சிந்தை நின்வசம் தந்தது அன்றியும்—
எனது மனத்தை உன்வசம் தந்த தல்லாமலும், நாவினால் தினம்பரவி வாழ்த்து
வேன்—எனது நாவினால் அனுதினம் உன்னைத் துதித்து வாழ்த்துவேன்,
நாளும் என் குறை தீர்ப்பது ஆரோ—(ஆதலால்)எந்நாளும் என் குறையைத்
தீர்த்தருள்வது நின்னையன்றி பாரோ, காவல் மூன்று அரண்—காவலமைந்த
திரிபுரங்கனையும், கனல் கொளுத்திடும் கருவை நம்பனே—புன் முறுவலா
லெரித்தருளிய திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய இறைவனே, போற்றி போற்றி—
வந்தனம் வந்தனம், யான் பாவகாரியே என்னின் உம்—நான் பாவத்தொழிலை
யுடையனே யானாலும், என்னை—உன்னையன்றித் திக்கில்லாத என்னை, நீபாது
காப்பது— நீ பாது காத்தல், உன் பண்பு ஆகும்—உனது கடனாகும்.

பண்பது அது பகுதிப் பொருள் விசுதி.

(௬௮)

பண்பயிற்றிவண்டாடுகொன்றையம்படலைமார்பனேபோற்றியம்பிகை
கண்களித்திடத்தில்லைமன்றினிற்கடிநடம்புரிகடவுள்போற்றியுஞ்
சண்பகச்செழுஞ்சோலைவாவிசூழ்தண்களாவனத்தடிகள்போற்றிவான்
வெண்பிறைக்கொழுந்திலசுவார்சடைவெள்ளைமேனியாய்போற்றிபோற்றியே.

(ஆ-ள்.) பண்பயிற்றி—இசைபாடி, வண்டு ஆடு—வண்டுகள் திளைக்கும்,
கொன்றையம்படலை மார்பனே—கொன்றைமாலையை யணிந்த திருமார்பனே,
போற்றி—வந்தனம், அம்பிகை கண்களித்திட — உமையம்மை கண்களிக்க,
தில்லைமன்றின் இவ்— தில்லையின் கண்ணுள்ள பொன்னம்பலத்தில், கடி நடம்
பாரி—விளக்கம் வாய்ந்ததிருநடனஞ் செய்யும், கடவுள் போற்றி—கடவுளே வந்
தனம், பூம் சண்பகம்செழும் சோலை— பொலிவுவாய்ந்த சண்பக விருகூடங்கள்
நெருங்கிய செழித்தசோலையும், வாவி சூழ்—தடாகமுஞ் சூழ்ந்த, களாவனத்து
அடிகள் போற்றி—களாவனத்தின் கீழ் எழுந்தருளிய அடிகளே வந்தனம்,
வான் வெண்பிறைக்கொழுந்து—விண்ணிலுலவும் வெள்ளிய இளஞ்சந்திரன்,
இலசுவார்சடைவெள்ளை மேனியாய்பூ—விளங்கும் நீண்ட சடையினையும் வெள்
ளிய திருமேனியையும் உடையவனே, போற்றி போற்றி — வந்தனம் வந்
தனம்.

பூம்சண்பகம் அல் வழிக்கண் வருமொழிவல்லெழுத்துக்கு முன் இன
வெழுத்துத் தோன்றுதல் “பூப்பெயர் முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்”
என்ற-சூ-ஆல்.

(௬௯)

வெள்ளைமேனியாய்போற்றியொப்பனைமேவுமார்பனேபோற்றிபோற்றியுங்
கள்ளலம்புதண்களவினிழலிற்கருணையங்கடற்கடவுள்போற்றிநா

இருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

உ. ... மாந்திரிசின்னடிவழுத்திடவுதவிசெய்தவாபோற்றிநாவலர்
தெள்ளுசெந்தமிழ்க்கருவைமாநகர்ச்செல்வபோற்றிரிஞ்சீர்கள்போற்றியே.

(இ-ள்.) வெள்ளைமேனியாய் போற்றி—வெள்ளிய திருமேனியையுடையாய் வந்தனம், ஒப்பினமேவு மார்பனே போற்றி போற்றி—ஒப்பின யம்மையோடு கலந்த திருமார்புடையவனே வந்தனம் வந்தனம், சூ—மலரில், கள் அலம்பு—மதுப் பெருக்கெடுத்த தொலிக்கும், தண் களவின் நீழலில்—தண்ணிய திருக்களா நீழலில் எழுந்தருளிய, கருணையங் கடல் கடவுள் போற்றி—கருபா சமுத்திரமாகிய கடவுளே வந்தனம், நான்—அடியேன், உன்னம் ஒன்றிரின்று அடிவழுத்திட—மனம் ஒருப்பட்டு நின்று உன் திருவடியை வாழ்த்த, உதவிசெய்தவா போற்றி—அருள்செய்தவனே வந்தனம், நாவலர் தெள்ளு செந்தமிழ்—நாவல்லோர்பாடிய செந்தமிழ்ப்பாடல் பரவும், கருவைமாநகர்ச் செல்வ போற்றி—திருக்கருவை என்னும் பெருமை வாய்ந்த நகரில் எழுந்தருளிய அருண்ஞானச் செல்வனே வந்தனம், ரிஞ்சீர்கள் போற்றியே—உன்புகழுக்கோர் வந்தனம்.

புலவர் பாடும் பாட்டொலி என்றும் அறாததென்பார் நாவலர் தெள்ளு செந்தமிழ்க் கருவைமாநகர் என்றார். (க00)

திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

முற்றிற்று.

MAHAMAHORADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

அன்பளிப்பு

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடைவாய், சென்னை-20.

அன்பளிப்பு

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடைவாய், சென்னை-20.

